

ДЖАК ВАНС ТЕЛЕК

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

I.

Гескамп и Шорн стояха, облени от безрадостната светлина на снижаващото се слънце, високо на козирката на новия стадион. Гористи хълмове се простираха от двете им страни. Зад тях, далеч на запад, островърхите кули на Тран прорязваха тесни резки в небето.

Гескамп посочи на изток, към долината Суанскомба, която искреше в хиляди отсенки на златно и зелено под дългите лъчи на залеза.

— Ето, там съм се родил, до онази редица тополи. Някога наистина познавах долината — за момент той се отдаде на носталгичните си мисли. — Никак не ми харесват всички тези промени, толкова много неща вече ги няма. Там — посочи той, — до потока беше плевнята на Пимзи и малката му нива. Ето там, където сега виждаш онази дъбрава, беше селцето Кобент. А при нос Пол беше енергохранилището на долината. Там аквапортът на Тран пресичаше реката и навлизаше в тунела. Всички казваха, че е много красив аквапорт, истинска антика, обрасъл с бръшлян и оцветен от лишей. Беше само преди шест месеца — а вече ми се струва като да са били сто години.

Шорн, който се канеше да отправи доста деликатна молба, се зачуди как да се възползва от носталгията на Гескамп по невъзвратимото минало. Той беше леко изненадан да открие, че Гескамп, едър мъж с грубо лице и сребристоруса коса, изобщо се отдава на каквито и да било емоции.

— Да, вече не можеш да я познаеш.

— Никак. Всичко е разчистено и подредено. Като парк. Погледни онази празна морава, дълга цяла миля. Преди повече ми харесваше. Сега не е нищо повече от похабено пространство — Гескамп склони рошавите си вежди към Шорн. — Знаеш ли, че държат мен отговорен? Всички онези фермери и местните жители? Само защото аз ръководя строежа и давам нарежданията?

— Обръщат се срещу този, който е най-близо до тях.

— Но аз чисто и просто си изкарвам прехраната. Направих за тях каквото можах, но, разбира се, беше безполезно. Никога не съм срещал толкова твърдоглави хора като телеките. Казаха и отсякоха — да се разчисти долината, да се построи стадион, преди да е дошло време за събора им в средата на лятото. Казвах им аз да го построят от другата страна на планината в долината Мисмарч, където най-много да се наложи да разгонят пастирите — там няма нито ниви и ферми за разчистване, нито села за разрушаване.

— А те какво отговориха?

— Този, с когото разговарях, се казва Форънс Нолинруд, познаваш ли го?

— Виждал съм го. Той е от комитета за връзки с обществеността. Млад мъж, същинско конте.

Гескамп се изплю на цимента, на който бяха стъпили.

— Младите са най-лоши. Пита ме: „Не ви ли осигурихме достатъчно пари? Платете им добре и ги отпратете. Стадионът трябва да бъде изграден в долината Суанскомба.“ Така че — Гескамп разпери ръце неловко, — аз си докарах машините и хората, снабдихме нужните материали и за местните, които са живели тук целия си живот, не остана нищо, освен да вземат парите и да си ходят. Защото иначе, току-виж, някоя сутрин отворят вратата и ги посрещне полярен лед или лунни планини. Кой ги знае телеките какво още ще им хрумне да направят с пейзажа.

— Странни истории се разказват — съгласи се Шорн.

Гескамп посочи дъбравата. Сянката му, изписана срещу далечния край на стадиона от хоризонталните слънчеви лъчи, се присъедини към жеста му.

— Виж, дъбовете те ги пренесоха, поне на това склониха. Обясних им, че пресаждането на цяла гора е изключително деликатна и скъпа работа, обаче на тях окото им не мигна. „Отдели колкото средства са нужни“, викат. Казах им, че няма време. Не и ако искат стадиона завършен в рамките на месеца и чак тогава се размърдаха. Нолинруд и онзи, другият, Хенри Моч, се заеха и на следващия ден имахме цяла нова гора. Обаче да разчистят останките от аквапорта? Да ги изхвърлят в морето? Няма начин. „Наемете четири хиляди работници ако трябва, да изхвърлят развалините тухла по тухла, ако е нужно — ние имаме работа другаде“. И изчезнаха.

— Странни хора.

— Странни?! — веждите на Гескамп се събраха в една солидна осъдителна арка. — Безумци. Заради едната прищявка, цял град разрушен и жителите му изселени — той обхвана стадиона в един широк жест. — Двеста милиона крони, похарчени, за да се задоволят тия безотговорни перковци, чиято единствена...

Някъде над тях се разнесе насмешлив глас.

— Чувам, че говорите за мен.

Двамата се извърнаха стреснати. Зад тях един мъж се носеше във въздуха на около три метра над земята. Лицето му изглеждаше живо и нехайно. На главата си носеше закачливо накривено зелено кепе, под което тъмната му коса се спускаше почти до раменете. Носеше крещящо червена пелерина, впити зелени панталони и черни велурени обувки.

— Говорите гневно, без да се замислите. Ние сме ваши благодетели, какво бихте правили без нас?

— Бихме си живели живота нормално — изръмжа Гескамп в отговор.

Телекът беше настроен саркастично.

— А кой казва, че вашият живот е нормален? И изобщо благодарение на нашите прищевки вие имате работа. Ние изразяваме своите лекомислени мечти, вие и вашите хора печелите, като ги изпълнявате, и всички са доволни.

— Да, но парите някак винаги се връщат при телеките. Пълна загадка.

— Не е никаква загадка, а най-обикновен правен процес. Така или иначе, ние разполагаме със средства и би било глупаво просто да ги трупаме. Понеже ние харчим, вие получавате заплати.

— Ние и иначе няма да стоим със скръстени ръце.

— Вероятно не. Но може би... ами, вижте — той посочи сенките, очертани върху стената в далечния край на стадиона. — Може би това е вашата природа — сенките на стената оживяха; сянката на Шорн се наведе напред, а сянката на Гескамп отстъпи назад, засили се и здравата я изрита; после се обърна и се наведе, а сянката на Шорн на свой ред върна ритника. Телекът не хвърляше сянка.

Гескамп изсумтя, а Шорн се усмихна криво. Те пак погледнаха назад, но телекът се беше издигнал по-нагоре и се носеше на юг.

— Какъв грубиян — обади се Гескамп. — Трябва със закон да им вземат всичко до последната пара.

Шорн поклати глава.

— Ще си го върнат още същия ден. Не това е решението — той се поколеба, сякаш се чудеше дали да добави още нещо.

Гескамп, вече раздражен от телека, не прие това възражение с лека ръка. Все пак Шорн, един архитектурен чертожник, беше негов подчинен.

— А ти да не би да знаеш какво е решението?

— Имам няколко решения. Според едно от тях, те всички трябва да бъдат убити.

И в най-силния си гняв Гескамп никога не беше стигал толкова далече. Шорн беше странен, непредсказуем тип.

— Доста кръвожадно решение — каза той накрая.

Шорн сви рамене.

— Най-доброто в дългосрочен план.

Веждите на Гескамп се сключиха в една златисто-сива рошава линия напреки на лицето му.

— Идеята не е особено практична. Тези създания не са лесни за убиване.

Шорн се изсмя.

— Много повече от непрактична — направо е опасна. Помниш ли смъртта на Вернисо Нъруиг?

Вернисо Нъруиг беше прострелян със сачма от мощна карабина, като изстрелът беше дошъл от един прозорец. Убиецът, някакъв младеж с трескав поглед, беше заловен, но затворът не беше успял да го опази. Той беше изчезнал, а месеци след това целият град беше измъчван от всякакви нещастия. В питейната вода се появи отрова. Една нощ се разгоряха десетина пожара. Покривът на училището рухна. А един следобед голям метеор се стрелна от небето и изпепели градския площад.

— Убиването на телеки е опасна работа — обади се Гескамп. — Не просто нереалистична идея. Все пак — обясни той припряно, — те са мъже и жени като всички нас. Нищо незаконно никога не е било доказвано.

Очите на Шорн просветнаха.

— Нищо незаконно? Та те заприщват целия поток на човешката еволюция.

Гескамп се намръщи.

— Хайде сега, чак пък толкова...

— Знаците са налице, стига човек да си извади главата от пясъка.

Разговорът беше излязъл от контрол и Гескамп беше изпуснал нишката. Вярно, бяха свидетели на небивали разхищения и екстравагантност, но телеките бяха много по-малко на брой от обикновени хора, как биха могли да бъдат толкова опасни? Каква странна мисъл за архитект. Той наклони глава и се замисли. Шорн най-после се усмихваше.

— Е, какво мислиш?

— Това е твърде крайна позиция. Човек не може да си представи, че...

— Бъдещето не ни е известно, всичко можем да си представим. Може би всички ние ще станем телеки? Малко вероятно. Поне аз така мисля. Телеките може постепенно да изчезнат? Едва ли. Те винаги са били с нас, през цялата човешка история са присъствали прикрито. Тогава кое е най-вероятно да се случи? Нещата да се установят такива, каквито са сега — малко на брой телеки сред множество обикновени хора.

Гескамп кимна.

— Да, и аз така мисля.

— Тогава, представи си бъдещето. Какво виждаш?

— Нищо необичайно. Предполагам нещата ще продължат, както досега.

— Не забелязваш ли някаква тенденция? Известно изместване във взаимоотношенията ни?

— Телеките са досадници, вярно, но почти не се месят в живота ни. В известен смисъл, те са ни полезни. Харчат парите си на поразия и така допринасят за общия просперитет — той неловко погледна към потъмняващото вечерно небе. — Тяхното богатство е спечелено честно, където и да ги намират ония огромни буци метал.

— Металът идва от луната, от астероидите, от външните планети.

Гескамп кимна.

— Да, така се предполага.

— Тази търговия с метали всъщност демонстрира въздържание от тяхна страна. Плащат си за неща, които могат да си присвоят безвъзмездно.

— Но, разбира се, защо да не си плащат?

— Няма причина. Редно е да си плащат. Но помисли как се развива тенденцията. В началото те бяха обикновени граждани. Живееха съгласно установените обществени норми и бяха свестни хора. След своя първи конгрес те започнаха да трупат пари, като вършеха най-трудните и опасни задачи. Ключовата идея тогава беше техният идеализъм и работата в полза на общото благо. Те се идентифицираха със съдбата на цялото човечество и това беше похвално. А сега помисли за днешните телеки, шестдесет години по-късно. Дори не се преструват, че служат на обществото. Обличат се различно, говорят различно, живеят различно. Вече не се занимават да товарят кораби, да разчистват джунгли или да строят пътища. Избират много по-лесни занимания, които отнемат много по-малка част от времето им. Вярно, човечеството има полза, защото те ни носят всички онези метали — платина, паладий, уран, родий и пр., които продават на половината от предишната им цена, а парите пускат обратно в обръщение — той обхваща стадиона с жест. — Междувременно по-възрастните сред тях умират, а младите нямат никакви корени, не усещат никаква връзка с обикновените хора. Отдръпват се все повече и развиват съвсем различен начин на живот от нашия.

— Е, ти какво очакваш. Това е съвсем нормално — отговори Гескамп нападателно.

Шорн си наложи да се въоръжи с търпение.

— Точно това имам предвид. Това именно е тенденцията, натам вървят нещата. Накъде ни води това „нормално“ за тях поведение? Все повече ще се отдалечаваме от обичайното човечество, от традиционния живот и все повече ще се приближаваме към общество, разделено на елит и простолюдие.

Гескамп потърка масивната си брадичка.

— Май правиш от мухата слон.

— Така ли мислиш? Помисли за този стадион и изселването на предишните собственици. Помисли само как си отмъстиха за смъртта на Вернисо Нъруиг.

— Нищо не беше доказано — каза Гескамп неловко. Какво беше намислил този тип, на чието лице сега се беше появила снизходителна усмивка?

— В сърцето си ти си съгласен с това, което казвам, но не искаш да приемеш фактите, защото тогава ще трябва да вземеш страна. За или против.

Гескамп заби поглед в долината отсреща, напълно вбесен, но неспособен да оспори думите на Шорн.

— За мен фактите не са толкова ясни.

— Ние имаме само две опции. Или трябва да намерим начин да накараме телеките да се подчиняват на човешките закони, или трябва да ги елиминираме изцяло. Директно казано — да ги убием. Ако не го направим, те ще се превърнат в господари, а ние ще им бъдем роби. Неизбежно е.

Гескамп не издържа и избухна.

— Защо ми казваш всичко това? Какво целиш? Странни идеи имаш за един архитект. Звучиш по-скоро като разните конспиратори, за които съм чувал.

— Имам си причина да говоря така. Точно както имах причина да се хвана на работа точно на този строеж. Искам да те накарам да видиш нещата от наша гледна точка.

— Аха, така било значи.

— И веднъж щом те спечеля за каузата, искам да използвам твоите умения и твоите способности за конкретна цел.

— Кой си ти? Каква е тази група, която представляваш?

— Просто група хора, разтревожени от очертаната тенденция.

— Поддривно общество? — в гласа на Гескамп се прокрадна ехидна нотка.

Шорн се засмя.

— Не позволявай отгънка на думите да те разстройва. Да речем, че сме комитет от запалени общественици.

— Сериозно ще загазиш, ако телеките те надушат — предупреди го Гескамп сухо.

— О, те знаят за нас. Но не са магьосници. Не знаят кои сме.

— Аз те познавам. Ами ако предам този разговор на Нолинруд?

Шорн се усмихна широко.

— И какво ще спечелиш?

- Една камара пари.
- И цял живот ще се опасяваш от възможно отмъщение.
- Това не ми харесва — отсеке Гескамп твърдо. — Не искам да имам нищо общо с разни подривни планове.
- Посъветвай се със съвестта си, помисли си пак.

II.

Нападението над Форънс Нолинруд се случи два дни по-късно.

Конструкторската канцелария беше дълга, Г-образна сграда, разположена на запад от стадиона. Гескамп се намираще в двора и гневно отказваше да плати по-висока от договорената цена на един доставчик на баластра за бетона.

— Можех да я купя по-евтино от поне пет други места — кресна Гескамп. — Ти получи договора, само защото аз се застъпих за теб!

Доставчикът беше един от фермерите, принудително напуснали имотите си. Той поклати глава инатливо.

— Никаква услуга не си ми направил. На загуба съм. На мен ми струва три крони на метър.

Гескамп гневно посочи оборудването на мъжа — един малък самосвал, носен от двойка пропелери.

— Как очакваш да изкараш пари с такава машина? Цялата ти печалба се топи докато търчиш до каменоломната и обратно. Вземи си двойка подемници „Самсон“ и ще съкратиш разходите достатъчно, че да изкараш някоя и друга крона.

— Аз съм фермер, не шофьор. Взех този договор, за да използвам това, с което разполагам. Ако сега тръгна да купувам тежки машини, сам ще си вкарам главата в торбата — каква полза ще имам от тях, след като три четвърти от работата вече е изпълнена? Не ти искам съветите, Гескамп, искам повече пари.

— Е да, ама не можеш да ги получиш от мен. Говори със снабдителя, той може да склони. Аз ти осигурих договора, повече нищо не мога да направя за теб.

— Вече говорих със снабдителя. И той ми отказа.

— Тогава върви досаждай на някой от телеките, те са паралиите. От мен нищо не зависи.

Доставчикът се изплю на земята.

— Телеките! Точно тия дяволи са виновни за всичко. Мястото, където само допреди година стоеше моята мандра, сега е под вода.

Живеех си добре. Сега нямам нищо. Повечето пари от компенсацията отидоха за този проклет чакъл. А сега какво да правя? Как да си издържам семейството?

Гескамп се намръщи и рунтавите му сиворуси вежди се сключиха.

— Съжалявам, Хопсън, но нищо не мога да направя. Ето ти един телек ей там, върви да му се оплачеш.

Телекът беше Форънс Нолинруд, висок жълтокос мъж, разкошно облечен в ръждивокафява пелерина, шафраненожълти панталони и черни велурени пантофи. Доставчикът погледна към далечния край на двора, където мъжът придирчиво се носеше на метър над земята, явно взе решение и навъсен закрачи към него.

Шорн, който наблюдаваше от канцеларията, не чу нищо от разговора. Доставчикът стоеше разкрячен, вперил войнствен поглед нагоре. Форънс Нолинруд се извъртя леко настрани и погледна надолу с надигаща се погнуса, изписана в стиснатите му устни.

Говореше предимно доставчикът. Телекът даваше кратки едносрични отговори и доставчикът видимо все повече се вбесяваше.

Гескамп ги наблюдаваше от разстояние с разтревожена гримаса на лицето. Той тръгна към тях, явно с намерение да успокои Хопсън. Докато приближаваше, телекът се издигна още две-три педи нагоре и се отнесе леко настрани. Извърна се към Гескамп и посочи мъжа на земята, сякаш очакваше той да го отърве от тази досада.

Внезапно доставчикът грабна един арматурен прът и замахна бясно.

Гескамп изрева; Форънс Нолинруд отскочи, но прътът го удари през глезените. Той извика болезнено, отдръпна се още и погледна доставчика. Хопсън се издигна като ракета тридесет метра нагоре, извъртя се във въздуха и се заби в земята с главата надолу. Силата на удара раздробя главата и раменете му в кървава каша, но явно това не беше достатъчно за Нолинруд. Арматурният прът се издигна и започна диво да налага неподвижното тяло.

Ако Нолинруд не беше толкова разстроен от болката в краката си, може би щеше да е по-предпазлив. Кажи-речи в момента, в който Хопсън удари земята, Гескамп грабна кирката от един работник, приближи фигурата в гръб и замахна. Телекът рухна на земята.

— Е, сега — каза си Шорн, — тъпкано ще ни го върнат.

Гескамп стоеше задъхан и съзерцаваше падналото тяло, увито във фините си дрехи, които внезапно вече не приличаха на изискано човешко облекло, а на крещящо ярките израстъци на пеперуда в жалък безпорядък. Осъзна, че още държи кирката, захвърли я сякаш беше нажежена и нервно започна да трие ръцете си една в друга.

Шорн коленичи до тялото и го претърси с бързи опитни ръце. Откри и прибра портфейл и малка кесия и отново се изправи.

— Трябва да действваме бързо — той огледа двора. Поне половин дузина мъже бяха станали свидетели на случилото се — инструменталчик, бригадир, двама чиновници и поне няколко работника. — Събери всички, които видяха какво се случи. Аз ще се погрижа за тялото. Ей, ти! — той повика един преbledнял оператор на подежник. — Смъкни една вагонетка тук долу.

Изтърколиха тялото в ремаркетото, Шорн се качи до оператора и посочи:

— Там, горе, където изливат онази подпора.

Издигнаха се диагонално покрай голямата северна стена до мястото, където един екип изливаше бетон от натоварените вагонетки в подготвения отвор. Шорн скочи от вагонетката на платформата, която беше на около метър под него и пристъпи към бригадира.

— Налага се да прекъснем работа тук за малко. Вземи екипа си и вървете да поработите на колона В-142.

Бригадирът възнегодува енергично — приготвеният рецептор беше пълен едва наполовина, но Шорн повиши глас нетърпеливо:

— Остави го да се стегне. Ще изпратя подежник да го премести наведнъж.

Бригадирът се обърна и предаде нареждането на работниците си с видимо недоволство. Те за никъде не бързаха. Подчертано бавно събраха инструментите си и затътриха крака надолу по рампата, под напрегнатия поглед на Шорн.

Той се извърна към оператора на подежника и му даде знак.

— Сега!

Нагизденото тяло се търколи в току-що излетия бетон. Шорн насочи към него края на маркуча и натисна отварящия механизъм.

Ново количество от сивата маса притисна надолу безизразното лице, което се беше радвало на такава власт. Шорн въздъхна.

— Дотук добре. Сега можем да кажем на екипа да се върне и да си продължи работата.

При колона В-142 Шорн даде знак на бригадира, който го изглежда язвително — Шорн беше най-обикновен чертожник и следователно лишен от всякакъв практически опит.

— Можете да се върнете горе.

Преди бригадирът да е успял да му отговори подобаващо, Шорн вече беше скочил обратно във вагонетката.

В двора той откри Гескамп, обграден от група тревожни мъже.

— Отървах се от Нолинруд. — Той погледна тялото на доставчика, който беше предизвикал тази дандания. — Някой ще трябва да го отнесе вкъщи. — После огледа групата, за да прецени тяхната надеждност и не откри нищо, което да го успокои. Те всички гузно избягваха погледа му и той, с внезапно натезжал стомах, осъзна, че ще е много по-трудно да се прикрие самото убийство, колкото убитото тяло.

Шорн огледа околностите преценяващо. Точно на изток от тях се издигаше голяма гладка стена; на север бяха Олбанските хълмове, а на юг празната долина Суанскомба.

Вероятно мъжете, събрани тук, все още бяха единствените, които знаеха за убийството. Той огледа лицата им едно по едно.

— Толкова много хора трудно пазят тайна. Ако само един от нас спомене нещо — дори на брат си, на най-близкия си приятел или жена си — край с тайната. Всички помните Вернисо Нъруиг, нали?

Няколко измърморени в отговор нервни фрази потвърдиха, че го помнят и имат огромно желание да се разграничат от всичко, което може да ги свърже с настоящия инцидент. Шорн забеляза, че по лицето на Гескамп се е изписало раздразнение и осъзна, че той все пак е началник на този строеж и вероятно не е доволен, когато някой друг измества неговия авторитет.

— Да, господин Гескамп, искате ли да кажете нещо?

Гескамп разтегли тежките си устни в гримаса като някое едро русоляво куче. С усилие успя да се овладее.

— Ти и сам се справяш.

Шорн отново се обърна към останалите.

— Вие всички си тръгвате отгук веднага. Няма да ви разпитват никакви телеки. Те естествено ще разберат, че Нолинруд е изчезнал, но да се надяваме, че няма да знаят къде. За всеки случай, ако някой пита — Нолинруд е дошъл и си е отишъл. Нищо повече не знаете. И още нещо... — Той направи многозначителна пауза. — Ако някой от нас внезапно забогатее, а телеките внезапно се сдобият с информация, този човек горчиво ще съжалява, че се е продал. — Приключи речта си, като сякаш между другото каза: — Съществува една група, която ще ви помогне да се справите с тази ситуация. — Той погледна Гескамп, но мъжът си оставаше безизразно мълчалив. — А сега ще запиша имената ви, за всеки случай. Един по един, моля...

Двадесет минути по-късно един аеробус се понесе към Тран.

— Е, — обади се Гескамп с горчивина, — ето че затънах до шия. Ти това искаше, нали?

— Не исках да се случи така. Вярно, поставен си на тясно, но същото важи и за мен. С малко късмет ще се измъкнем. Но все пак, за всеки случай, довечера трябва да направим това, което се опитвах да ти кажа преди.

Гескамп ядно се извърна.

— Значи нямам избор, освен да бъда твоя пионка. И какво искаш от мен?

— Ти можеш да подпишеш искане за изписване на материали. Можеш да пратиш два подечника до склада за експлозиви...

Рунтавите вежди на Гескамп рязко се смръщиха.

— Експлозиви? Колко?

— Един тон митрокс.

Гескамп снижи глас слисан.

— Но това е достатъчно да се вдигне целият стадион в небесата!

Шорн се ухили.

— Точно така. Най-добре се погрижи за онова искане веднага. После вземи ключа от стаята за генератора. Утре ще монтират оборудването вътре. А тази вечер ние ще подредим митрокса под пилоните.

Гескамп зяпна безпомощно.

— Но...

Обичайно строгото лице на Шорн придоби почти чаровно изражение.

— Знам. Това е масово убийство. Никак не е честно, съгласен съм. Подло нападение, несъмнено. Но прикритата атака и нападението в гръб са единствените оръжия, с които разполагаме. Нямаме никакви други средства срещу тях. Никакви.

— Но... ти защо толкова държиш на това кръвопролитие?

Внезапно Шорн избухна гневно.

— Човече, извади си главата от пясъка! Какъв друг шанс имаме да ги спипаме всичките, без изключения?!

Гескамп изскочи от служебната аероладия, която му беше зачислена за употреба, и закрачи покрай стадиона към канцеларията с безизразно лице. Над него се издигаха шестдесет метра гладък бетон, блестящ на утринното слънце. В ума на Гескамп изникна споменът за тъмните кутии, които двамата с Шорн бяха пренесли долу като някакви къртици предишната нощ. Той самият до последно действаше несигурно и нерешително, подтикван единствено от енергията и указанията на Шорн.

И ето че капанът вече беше заложен. Единичен кодиран радиосигнал щеше да изпепели новия бетон, да изхвърли стопените развалини във въздуха и да отвори гигантски кратер в земята.

Честното лице на Гескамп се обтегна, докато той се бореше със съвестта си. Дали не се беше поддал твърде лесно? Какво ли отмъщение ги чакаше от страна на телеките за подобна катастрофа?! И все пак, ако телеките се явяваха наполовина толкова сериозна заплаха за човешката свобода, колкото му беше вгълпил Шорн, тогава тяхното масово убийство беше нещо, което трябваше да се извърши с абсолютна решителност, както изстреблението на опасни зверове. Пък и телеките със сигурност само се преструваха, че зачитат човешките закони. Умът му се върна към смъртта на Форънс Нолинруд. При обичайни обстоятелства, щеше да има разследване. Нолинруд беше убил доставчика. Гескамп, обзет от гняв и състрадание, беше убил телека. В най-лошия случай, един обикновен човешки съд би го признал за виновен в непредумишлено убийство и вероятно би му дал условна присъда. Но щом си имаш работа с Телеките... Гескамп усети,

че кръвта в жилите му изстива. Може би Шорн имаше известно право да настоява за толкова радикално решение. Телеките определено не можеха да бъдат контролирани чрез никакви обичайни законови методи.

Той заобиколи ъгъла на бараката за инструменти и забеляза непознато лице вътре. Чудесно. В седалището на фирмата не бяха проявили никакво любопитство. Никой, упълномощен да задава въпроси, не се беше поинтересувал защо се е наложило преназначаването на служителите.

Гескамп надникна в стаята на координатора.

— Къде е чертожникът? — попита той Коул, отговорника за стоманата.

— Тази сутрин не е идвал.

Гескамп изруга прикрито. Типично за Шорн — първо го вкарва в беля, после го оставя сам да се справя сам. Дали пък нямаше да е по-добре да си признае всичко? Все пак, всичко беше един нещастен случай, изблик на неконтролируем гняв. Телеките няма как да не разберат, нали?

Той извърна глава. С периферното си зрение улови някакво блещукане. Огледа се по-внимателно. Някаква едра черна буболечка се вмъкна зад един рафт с документи. Гескамп реши, че трябва да е била голяма хлебарка. Странна на вид хлебарка.

Той се хвърли в работата си с мрачна решителност и бригадири навсякъде по строежа се чудеха какво го е прихванало шефа. На три пъти той проверяваше в канцеларията дали Шорн се е появил, но от него нямаше и следа.

Веднъж, когато се наведе, за да мине под един нисък перваз на горните трибуни, някакъв черен обект се шмугна зад него. Той бързо го последва с поглед, но го изгуби под колоните.

— Шантава буболечка — каза той на новия бригадир, когото развеждаше по обекта.

— Не видях нищо, господин Гескамп.

Гескамп се върна в офиса, откри домашния адрес на Шорн — един хотел в Мармион Тауър — и позвъни по видеофона.

Шорн не си беше вкъщи.

Когато се извърна, Гескамп едва не се удари в краката на един телек, увиснал във въздуха пред него. Слаб, суров на вид мъж, със

сребриста коса и масленочерни очи. Носеше дрехи в два нюанса на сивото със сапфирена закопчалка на яката на пелерината си и обичайните за телеките черни велурени пантофи.

Сърцето на Гескамп заби лудо, ръцете му се изпотиха. Ето че моментът, от който се беше опасявал, беше настъпил, а Шорн го нямаше никакъв.

— Ти си Гескамп?

— Да — отвърна той. — Аз...

Той се издигна и се понесе през въздуха. Далече под него пробягаха стадионът, долината Суанскомба и цялата провинция. Тран се появи под краката му като сиво-черна медена пита, а той се носеше през слънчевите горни въздушни слоеве с невъобразима скорост. Въздухът свистеше бясно покрай ушите му, но той не усещаше никакъв натиск върху тялото си, нито дрехите му се разкъсаха.

Под него вече се простираше синият океан, а отпред видя отблясъците на някаква сложна постройка от метал и стъкло в ярки цветове. Тя се носеше наскрел небосклона, без никаква подпора отдолу или отгоре.

Очите на Гескамп едва успяха да доловят нещо като лъскава светкавица и той се озова изправен на стъклен под, прошарен със златни и зелени нишки. Слабият сивокос мъж седеше зад една маса на жълт стол. Стаята беше изпълнена със слънчева светлина. Гескамп беше твърде замаян, за да забележи повече подробности.

Телекът проговори.

— Гескамп, кажи ми какво знаеш за Форънс Нолинруд.

На Гескамп му се струваше, че телекът го наблюдава с някакво върховно познание, сякаш би разобличил всяка лъжа и би я отхвърлил с дълбоко недоволство. Той поначало беше лош лъжец. Огледа се къде би могъл да отпусне едрото си тяло и зад него се появи стол.

— Нолинруд? — каза той и седна. — Видях го вчера. Какво за него?

— Къде е сега?

Гескамп се изсмя пресилено.

— Че аз откъде да знам.

Сребърна игличка се стрелна през въздуха и парна врата на Гескамп. Той стреснат скочи на крака.

— Сядай — нареди телекът с неестествено студен глас.

Гескамп бавно се отпусна обратно. Усети някаква слабост, която замъгли погледа му, умът му сякаш отплува настрани и се превърна в неангажиран наблюдател.

— Къде е Нолинруд?

Гескамп задържа дъха си. Нечий глас произнесе:

— Той е мъртъв. В бетона.

— Кой го уби?

Гескамп се заслуша внимателно, за да чуе какво ще отговори гласът.

III.

Шорн седеше в една тиха таверна в онази част на Тран, където старата част на града внезапно преминаваше в новата. На юг бяха островърхите кули с елегантни площи и паркове, запълващи пространството между тях. Северната част на града беше отблъскваща кора от три и четириетажни жилищни сгради, които постепенно преливаха в промишлената зона.

Срещу него на масата седеше млада жена с права кафява коса. Носеше кафява пелерина без никакви украшения. Единственото, което човек забелязваше, когато я погледнеше, бяха огромните ѝ кафяво-черни, замислени очи. Останалата част от лицето ѝ не впечатляваше с нищо.

Шорн пиеше силен чай, лицето му беше отпуснато.

Младата жена изглежда смяташе, че неговото спокойствие е само привидно. Тя протегна ръка и я отпусна върху неговата. Бърз, деликатен жест — докосваше го за първи път в тримесечното им познанство.

— Какво друго си могъл да направиш? — гласът ѝ придоби лека опърничава нотка. — Как иначе си могъл да постъпиш?

— Можех да пратя всичките шестима свидетели в нелегалност. Можех да задържа Гескамп с мен.

— И какво щеше да постигнеш така? Да, ще има някои смъртни случаи и ще има известни разрушения, но колко и в какъв обем не зависи от нас. Гескамп ценен човек ли е?

— Не. То е едър добряк и работяга. Изобщо не е достатъчно лукав, за да ни е полезен. А и не мисля, че би се съгласил да дойде с мен. Той и така беше готов да ме прати по дяволите. Хора като него никак не обичат да им се налага каквото и да било.

— А може би мерките, които си взел ще са достатъчни да ви се размине?

— Няма начин. Единственото, което не е ясно, е колко точно смърт и разруха ще причинят телеките в отговор.

Младата жена се отпусна тежко назад в стола си и се загледа право напред.

— Ако не друго, този епизод отбелязва нов момент в... в... не съм сигурна как да го нарека. Борбата? Инициативата? Войната?

— Наречи го война.

— Но нашата работа вече добива популярност. Може би ще успеем да активизираме общественото мнение, да го привлечем на наша страна.

Шорн поклати глава унило.

— Телеките държат по-голямата част от полицията в джоба си. Подозирам също, че притежават повечето големи вестници чрез подставени лица. Не, все още не можем да се надяваме на широка обществена подкрепа. Ще ни нарекат нихилисти, тоталитаристи...

Младата жена отговори с цитат на Тургенев.

— „Ако искаш абсолютно да раздразниш опонента си и дори да го нараниш, обвини го във всеки недостатък и порок, който откриваш у себе си.“

— Така е по-добре — изсмя се Шорн горчиво. — Вероятно едно от най-големите ни предимства е това, че можем свободно да се движим и да се изгубваме сред масите. Ако всички бяха настроени против телеките, на тях щеше да им е адски лесно да се справят с проблема. Просто щяха да избият всички.

— Но тогава ще трябва сами да си вършат цялата работа.

— Да, и ти си права.

Тя нервно махна с ръка, гласът ѝ беше напрегнат.

— Това е кръвно проклятие, наложено на нашето време, на цялото човечество...

Шорн изсумтя.

— Мистицизъм.

Тя продължи, сякаш не го беше чула.

— Ако хората еволюират от приматите хиляда пъти, всеки път ще се наблюдават едни и същи етапи и всеки път един от тези етапи ще са телеките. Това е също толкова неотменима част от човечеството като глада, страха или секса.

— И когато фазата на телеките приключи, тогава какво следва? Нима историята ни е само поредица от проклети етапи? Кога нещата ще се уравнишат?

Тя се усмихна вяло.

— Може би, когато всички станем телеки.

Шорн я изгледа с комбинация от учудване, любопитство и пресметливост. Той се върна към чая си, сякаш, за да открие връзка обратно към суровата реалност.

— Гескамп сигурно се опитва да ме открие цяла сутрин — той помисли за момент и се изправи. — Ще се обадя на работа да видя какво става.

Върна се след малко.

— Гескамп никакъв го няма. А в хотела се е получило съобщение за мен, което може да бъде предадено само лично.

— Може би Гескамп сам е решил да се покрие.

— Може би.

— Но по-вероятно... — тя не си довърши мисълта. — Както и да е. Най-добре да не доближаваш хотела.

Шорн нервно стисна и разтвори ръцете си.

— Това ме плаши.

— Кое? — тя изглеждаше искрено учудена.

— Моята собствена... отмъстителност. Не е правилно да се мрази, когото и да било. Човек е лош, защото независещи от него външни сили са повлияли на естествено добрия му ум. Осъзнавам това съвсем ясно и все пак изпитвам такава омраза.

— Към телеките?

— Не, не към телеките — отговори той, като произнасяше думите бавно. — От тях ме е страх. Това е логичен, смислен страх. Тях ги убивам, за да оцелея. Но има и такива, които *имам желание* да убия; хората, които служат на телеките за пари, които продават собствения си вид. — Той отново стисна и разпусна ръцете си. — Нездравое да се мисли по този начин.

— Твърде голям идеалист си, Уил.

Шорн продължи да размишлява гласно, говорейки с равен глас.

— Нашата война е войната на мравки срещу великани. Те са могъщи, но се извисяват далеч над нас. Можем да ги видим, когато се задават от километри. А ние сме в гъмжилото. Мръднем ли на стотина крачки от сегашното си положение, вече сме попаднали в съвсем

различна група хора, изгубили сме се в тълпата. Анонимността, това е нашето предимство. Така сме в безопасност. Докато сред мравките не се намери някой Юда, който да ни разобличи и да ни избута пред тълпата. Тогава с нас е свършено. Великанският крак се спуска над нас и няма къде да се скрием. Ние...

Младата жена го спря с жест.

— Слушай.

Под орнаментите на тавана минаваше звуков канал и те се заслушаха в гласа, който говореше в момента.

— Беше обявено, че телекът Форънс Нолинруд, отговарящ за връзки с обществеността, е бил убит от група подривни конспиратори. Убиецът, Йън Гескамп, ръководител на строежа на новия стадион в долината Суанскомба, е изчезнал. Когато бъде заловен, се очаква той да посочи имената на множество свои съмишленици.

Шорн тихо се отпусна на стола.

— Какво ще направят, ако го заловят? Дали ще го предадат на властите?

Шорн кимна.

— Обявиха убийството. Ако искат да поддържат илюзията, че се подчиняват на федералните закони, тогава трябва да го предадат на редовен съд. Веднъж щом бъде официално прехвърлен и вече не е в техни ръце, със сигурност ще го споходи някаква внезапна и неприятна смърт. А след това ще последват още един куп „естествени“ явления. Още някой метеорит ще се забие в родния град на Гескамп или нещо такова...

— Защо се усмихваш?

— Току-що ми хрумна, че родното място на Гескамп беше селището Кобент, което преди се намирало в долината Суанскомба. Те вече го премахнаха от лицето на земята. Но ще намерят някакъв достатъчно значим начин да изразят поуката от тази история — убиването на телеки винаги излиза скъпо.

— Не мога да проумея защо им е изобщо да се преструват, че спазват законите.

— Правят го, защото не искат открит директен конфликт. Каквато и революционна промяна да предстои, те искат тя да настъпи бавно, с възможна най-слаби сътресения, без внезапния прилив на досадни административни подробности. — Докато говореше, той

нервно потропваше с пръсти по масата. — Гескамп беше свестен тип. Интересно, какво ли е това съобщение в хотела?

— Ако е бил заловен и упоен, може да им е дал твоето име и адрес. На тях ще им е от огромна полза да те заловят.

— Няма да се случи, докато все още мога да ухапя и счупя онзи зъб в устата си, пълен с цианид. Но съм любопитен какво се казва в съобщението. Ако е от Гескамп, той вероятно има нужда от помощ и ние трябва да му помогнем. Той знае за митрокса под стадиона. Тази тема може и да не бъде засегната по време на разпит, особено, ако е упоен, но не можем да поемем този риск.

— Ами ако съобщението е клопка?

— Да, но... може и да научим нещо ново.

— Ако искаш, аз мога да отида да го взема — предложи тя колебливо.

Шорн се намръщи.

— Не — побърза до го успокои тя. — Не смятам просто да отида и да го поискам. Това би било глупаво. Ще напишем пълномощно, което позволява на приносителя да вземе съобщението.

— Много е важно да следваш инструкциите точно — повтори младата жена на момчето.

— Добре, госпожице.

Момчето се качи на подвижния тротоар и стигна до Мармион Тауър, на чийто седми и осми етаж се помещаваше хотел Корт. Качи се с асансьора до седмия етаж и тихо приближи рецепцията.

— Господин Шорн ме изпраща да му взема пощата. — И той подаде пълномощното.

Рецепционистката се поколеба, огледа се тревожно, а после без да каже нищо, подаде един плик на момчето.

То слезе до първия етаж и излезе на улицата, след което спря на място и зачака. Не забеляза някой да го следи. Пое на север по подвижния тротоар, който следваше поредица сиви улици до Тарогат; сви зад ъгъла, прехвърли се на експресния тротоар за източното подразделение. По уличното платно до него гръмовно трополеше тежък трафик, състоящ се предимно от тежкотоварни коли. Момчето забеляза една пролука в движението, пристъпи на външната лента и се

стрелна на улицата. Пресече я бегом, качи се на отсрещния тротоар, който се движеше в обратната посока, и се огледа през рамо. Никой не го следваше. Той се придвижи около миля с тротоара, зави по Гранд Авеню и скочи на неподвижния участък в ъгъла.

Никой не вървеше след него.

Той пресече улицата и влезе в кафене Гранд Мезон.

В средата на помещението имаше кръгъл плот, на който беше разположена храната. От двете му страни имаше маси. Момчето заобиколи плота и не обърна внимание на масата, където млада жена с кафява пелерина седеше сама. Той се измъкна от противоположния изход, обиколи сградата и отново влезе от същото място. Този път младата жена се изправи и го последва навън. На изхода те случайно се докоснаха, докато се разминаваха.

Момчето продължи по пътя си, а жената се обърна и влезе в дамската тоалетна. Когато отвори вратата, един черен бръмбар влетя вътре с нея.

Тя приклепна и огледа тавана, но насекомото беше изчезнало. Тя приближи видеофона, плати за аудиовръзка и набра номера.

— Е?

— Взех го.

— Някой проследи ли те?

— Не. Наблюдавах момчето, когато излезе от Мармион Тауър. Бях зад него и, когато... — Гласът ѝ прекъсна.

— Какво има?

Тя продължи с тревожен глас.

— Махай се от там. Веднага. Не задавай въпрос, просто излез от там!

Тя затвори, като се преструваше, че не забелязва черната буболечка, кацнала от външната страна на стъклото, чиито лъскави кристални очи се вираха в циферблата на видеофона. Тя бръкна в чантата си, избра едно от четирите оръжия, които винаги носеше, извади го, затвори очи и натисна бутона.

Стаята се изпълни с ослепителна светлина, която се промъкна дори през затворените ѝ клепащи. Измъкна се от кабинката, грабна зашеметената буболечка с кърпичката си и я натика в чантата. Беше необичайно тежка, сякаш беше оловна.

Знаеше, че трябва да бърза. Излезе от тоалетната, прекоси кафенето и се озова на улицата.

Почти в същия момент, след като се смеси с тълпата и беше в безопасност, шест автомобила за спешни случаи спряха рязко на улицата. От тях като порой се изсипаха офицери в черно-златни униформи и завардиха всички изходи на кафенето.

Разстроена, тя пое по тротоара, който се движеше на север. Явно телеките контролираха полицията, това за никого не беше тайна.

Замисли се за бръмбара в чантата си. Той не се опитваше да мърда и не даваше никакви признаци на живот. Ако подозренията ѝ бяха правилни, той щеше да остане неподвижен, докато беше лишен от светлина и ориентири около себе си.

Цял час тя се скита из града, решена да се изплъзне не само от човешки преследвачи, но и от малките черни буболечки-шпиони. Накрая сви в един тесен проход в промишлената зона на града, изкачи дървени стълби и влезе в една оскъдно мебелирана, но чиста стая.

Отиде до шкафа, откри малка тенекиена кутия с винтов капак, нервно натика кърпичката с буболечката вътре и затвори капака здраво. След това махна пелерината си, наля си кафе и зачака.

След половин час вратата се отвори и влезе Шорн. Лицето му беше бледо и изпито, приличаше на кучешки череп. Очите му мятаха зловни жълтеникави отблясъци.

Тя скочи на крака.

— Какво се случи?

— Спокойно, Лори, добре съм. — Той се отпусна на един стол.

Тя наля още една чаша кафе и му я подаде.

— Какво стана?

Очите му искряха ярко.

— Веднага щом ми се обади, излязох от таверната. Двадесет секунди по-късно — не повече — тя избухна. От вратата и прозорците изригна огън, а вътре имаше поне тридесет или четиридесет души. Още чувам виковете им... — устата му се изви надолу и той облиза устни. — Чувам ги...

Лори се постара да овладее гласа си.

— Обикновени мравки.

Шорн рязко се изправи, диво ухилен.

— Великанът стъпква четиридесет мравки, но виновната мравка, набелязаната жертва, се измъква.

Тя му разказа за черната буболечка. Той простена.

— Сякаш не ни стигаше да се крием от полицейските шпиони, сега и за бръмбари трябва да следим. Може ли да ни чуе в момента?

— Не знам. Вероятно да. Затворила съм го здраво в кутията, но сигурно някакъв звук достига до него.

— Най-добре да го преместим.

Тя уви кутията в кърпа, пъкна я в гардероба и затвори вратата.

Когато се върна, Шорн я изгледа с променено изражение.

— Реагирала си много бързо, Лори.

Тя се извъртя за да прикрие задоволството си от похвалата.

— Наложил се.

— Съобщението у теб ли е?

Тя му подаде плика над масата и той прочете на глас:

Свържи се с Клайброн в Парендалия.

— Познаваш ли го?

— Не, но ще разпитаме дискретно. Едва ли ще излезе нещо добро от това.

— Всичко е толкова... трудоемко.

— Лесно им е на великаните. Не повече от един-двама ръководят всичко. Чувал съм, че онзи, когото наричат Доминиън, управлява, а останалите дори не знаят за хорското недоволство. Точно както ние наемаме кучкар и повече не се вълнуваме от проблема с уличните кучетата. Вероятно и един на всеки сто телеки не подозират, че ние се борим за живота си, за своето бъдеще и достойнство като човешка раса.

След кратка пауза тя попита:

— Мислиш ли, че ще победим, Уил?

— Не знам, но нямаме нищо за губене — той се протегна и прозя. — Довечера ще се видя със Съркамбрайт. Помниш ли го?

— Той е пълничкият нисък биофизик, нали?

Шорн кимна.

— Сега, ако ме извиниш, мисля да дремна.

IV.

В единадесет часа Шорн слезе на улицата. Небето беше озарено от светлините на увеселителна ивица, простираща се по брега на езерото, луксозните кули на Тран.

Той тръгна по тъмните улици, докато стигна булевард Белман и се качи на плъзгащата се пътека. Духаше студен вятър и пътуващите не бяха много. Ясно се долавяше шумоленето на ролките под платното. Зави по улица Стокбридж. Колкото повече приближаваше редицата нощни магазини, толкова повече тротоарите се изпълваха с хора и той се почувства в по-голяма безопасност. За всеки случай взе обичайните предпазни мерки — промъкваше се неочаквано през случайни врати, за да попречи на евентуални шпиониращи бръмбари да го последват.

В полунощ откъм пристанището се промъкна гъста мъгла, напоена с остри химически миризми. Шорн си вдигна качулката и слезе по няколко стъпала до една подземна игрална зала. Проправи си път покрай клиентите, забили тъпи погледи в автоматите пред себе си, запъти се към мъжката тоалетна и в последния момент сви в един къс страничен коридор. В дъното имаше врата с надпис „Само за служители“. Шорн мина през нея и влезе в работилница, обсипана с части и чаркове от игралните машини.

Той изчака за момент, като се заслушваше напрегнато, после пристъпи към дъното на стаята, отключи една стоманена врата и се промъкна през нея във втора работилница, изпълнена с много по-сложно оборудване от първата. Нисък, набит мъж с едра глава и меки сини очи вдигна поглед към него.

— Здравей, Уил.

Шорн вдигна ръка за поздрав.

— Здравей, Горман.

Той остана прав с гръб към вратата и огледа стаята за черни, привидно невинни буболечки. Не забеляза нищо, така че пристъпи напред, взе лист хартия и написа кратка бележка: *„Трябва да претърсим стаята. Търсим летящо черно шпиониращо устройство*

като това.“ Тук той скицира бръмбара, който носеше в кутията, и добави отдолу: „Аз ще прегледам вентилацията.“

Двамата търсиха цял час, без да открият нищо.

Шорн въздъхна и се отпусна.

— Много забавно. Ако някое от тия неща се беше спотаило тук и ни беше видяло да претърсваме, телеките, които го следят, веднага щяха да разберат, че са разкрити. И тогава щяхме да загазим. Огън, експлозия. Днес вече ме пропуснаха веднъж за няма и десет секунди — той сложи кутията на плота. — Тук вътре има една такава буболечка. Лори я е хванала. Тя е рядко съобразителна. Според нея, ако *очите* и *ушите* му са безполезни — т.е., ако изгуби местоположението си в света, то става невидимо за телеките и те вече не могат да го контролират. Мисля, че е права. Струва ми се, че интуитивно е налучкала истината.

Горман Съркамбрайт вдигна кутията и я разклати.

— Доста е тежко. Защо го донесе тук?

— Трябва да открием как да ги неутрализираме. Вероятно функционира като миниатюрен видеопредавател. Сигурно ги произвежда корпорация Алвак. Ако открием на каква честота предават, можем да си направим детектори или предупредителни устройства.

Съркамбрайт седна, загледан в кутията.

— Ако този екземпляр все още работи и все още предава, няма да е трудно да открия сигнала.

Той сложи кутията до широковъннов тунер. Шорн разви капака, внимателно извади буболечката, все още увита в кърпичката, и я сложи на плота. Съркамбрайт посочи една флуоресцентна скала, осветена в няколко точки. Той понечи да заговори, но Шорн му направи знак да мълчи и посочи бръмбара. Съркамбрайт кимна и написа: „*По-ниските линии вероятно са статичен шум от източника на захранване. Ярката линия горе вероятно е честотата на излъчване. Много рязка. Много мощна.*“

Шорн върна бръмбара в кутията. Съркамбрайт се извърна от тунера.

— Ако не отчита инфрачервения спектър, ще можем да го разглобим, да го разгледаме и да отстраним източника на захранване.

Лицето на Шорн се изкриви в тревожна гримаса.

— Как можем да сме сигурни?

— Остави на мен — Съркамбрайт закачи изводи от един осцилограф към задната част на тунера и завъртя скалата до честотата на излъчване на бръмбара. Осцилографът показва нормална синусоида. — Така. Сега угаси лампите.

Шорн натисна ключа за осветлението и стаята се изпълни с мрак, разпръскван единствено от подскачащата жълто-зелена светлина на осцилографа и притъпеното червеникаво сияние на инфрачервения прожектор. Тялото на Съркамбрайт беше на пътя на прожектора. Шорн наблюдаваше екрана на осцилографа. Синусоидата не се промени.

— Добре — обади се Съркамбрайт. — Освен това мисля, че ако напрегна поглед, мога да... всъщност, я по-добре извади от шкафа и ми подай термопреобразувателните лещи. На най-горния рафт.

Той поработи петнадесет минути, след което внезапно честотата на излъчване изчезна от екрана на осцилографа.

— А, ето че се получи — възкликна той доволно. — Можеш пак да включиш лампите.

Двамата се надвесиха над бръмбара — малко черно торпедо, с дължина не повече от четири-пет сантиметра и две кристални изпъкнали очи отстрани на главата.

— Отлична работа — обади се Съркамбрайт. — Със сигурност е продукт на Алвак. Ще предам информацията на Грейторн. Може би той ще успее да внесе някои ключови изменения.

— А как бихме могли да ги намираме?

Съркамбрайт сви устни.

— Вероятно всяка буболечка работи на различна честота, иначе сигналите им ще се преплитат. Захранването обаче вероятно излъчва един и същ сигнал във всички екземпляри. Мога да ти приготвя временен детектор, който да използваш няколко дни, а след това Грейторн ще ни донесе специално изготвени устройства, направо от Алвак, като използва оригиналния проект.

Той прекоси стаята, взе бутилка червено вино и я сложи до Шорн.

— Отпусни се за няколко минути.

Мина половин час. Шорн безмълвно наблюдаваше Съркамбрайт, който спояваше няколко интегрални платки и през цялото време си тананикаше нещо монотонно.

— Ето — обади се техникът накрая. — Ако някой от тези бръмбари приближи това устройство на сто метра, то ще вибрира шумно.

— Добре — Шорн внимателно прибра устройството във вътрешния си джоб, а Съркамбрайт се настани в креслото си и натъпка лулата си с тютюн. Шорн го наблюдаваше любопитно. Съркамбрайт, обичайно спокоен и лишен от емоции, разкриваше своята същност чрез различни дребни жестове. Например, натъпкваше тютюна с палец много по-силно, отколкото беше нужно.

— Чух, че още един телек бил убит вчера.

— Да. Аз бях свидетел.

— Кой е този Гескамп?

— Едър русоляв тип. Чувал ли си нещо за него?

— Мъртъв е.

— Хмм... — Шорн замълча за момент, усещайки, че му се повдига. — Как е умрял?

— Телеките го предали на Федералния шериф в Нол. Застреляли са го при опит за бягство.

Шорн усети, че го изпълва гняв с такава сила, сякаш кожата му щеше да се издуе и стегнатите му мускули нямаше да издържат на такъв силен натиск.

— По-спокойно — каза му Съркамбрайт кротко.

— Когато убивам телеки, аз го правя от чувство за дълг. Това не ми доставя удоволствие. Но сега... колкото и да ме е срам, трябва да призная, че имам желание да убия Федералния шериф в Нол.

— Не го е убил самият шериф — поясни Съркамбрайт. — Били са двама от хората му. Пък и кой знае, Гескамп може наистина да е опитал да избяга. Ще знаем със сигурност утре.

— Как така?

— Ще минем в известно настъпление. Ако онези двамата се окажат виновни, ще ги дадем за пример. Довечера ще ги упоим и ще открием истината. Ако работят за телеките, ще си получат заслуженото — Съркамбрайт се изплю на пода, — колкото и да не ми се нрави прозвището *терористична организация*.

— Какво друго можем да направим? Ако успеем да ги накараме да си признаят и ги предадем на прокурора, сигурно ще се отърват само с мъмрене.

— Така е — Съркамбрайт издуха дима от лулата си замислено.
Шорн се въртеше неспокойно в стола си.

— Плаши ме колко непосредствена е опасността и колко малко хора осъзнават какво всъщност се случва! Едва ли някога е имало криза, за която обществото да е било по-слабо информирано. След седмица, месец или три месеца на земята ще има повече мъртви хора, отколкото живи, освен ако не приключим целия конфликт наведнъж на стадиона.

Съркамбрайт изпусна нова порция дим от лулата си.

— Уил, понякога се чудя дали не подхождаме към тази борба от грешна посока.

— Как така?

— Може би, вместо да нападаме телеките, трябва да се опитаме да научим нещо повече за основните принципи на телекинезата.

Шорн се облегна назад с нервен жест.

— Те и самите телеки не я разбират.

— Да, една птица не би могла да каже нищо за аеродинамиката. В това се състои един от най-големите недостатъци на телеките, който е трудно да се разпознае на пръв поглед: фактът, че действията им са твърде лесни за тях, че не им се налага да се замислят как го правят. За да построят бент, те смъкват една цяла планина в долината. Ако бентът поддаде, смъкват втора планина. Но никога не се опитват да правят никакви изчисления. В това отношение, те представляват стъпка назад, а не напредък в човешката еволюция.

Шорн бавно стискаше и разтваряше ръцете си и ги наблюдаваше съсредоточено, сякаш ги виждаше за първи път.

— Уловени са в житейския поток като всички нас. Част от трагедията на човечеството се дължи на това, че не може да има никакъв компромис. Или те, или ние.

Съркамбрайт въздъхна тежко.

— От доста време си блъскам ума. Компромис казваш. Защо два човешки вида не могат да съществуват заедно? Уменията ни отлично се допълват взаимно.

— В началото беше точно така. С първото поколение. Телеките все още бяха нормални хора, макар да беше малко необичайно как всичко винаги се подреждаше в тяхна полза. После Джофри събра първия конгрес на телеките, където се случи онова... подсилване ли

беше, катализиране или усилване... И изведнъж те станаха съвсем различни.

— Ако не бяха глупаците — обади се Съркамбрайт, — и от наша, и от тяхна страна, бихме могли да съжителстваме на земята. Това е най-големият проблем с всички преговори, целящи да постигнат компромис — глупаците сред телеките и хората.

— Нещо не схващам.

Съркамбрайт направи жест с лулата си.

— Винаги ще има глупаци телеки, които да предизвикват глупаците сред нормалните хора. Нормалните глупаци ще се опитват да устройват капани на глупаците телеки и това ще предизвиква техния гняв, особено като се има предвид, че на всеки телек се падат по четиридесет нормални глупака, изгарящи от желание да го убият. И така телеките използват сила, властват като всяват страх. Неизбежно, неумолимо. Разликата е в това, че те имат избор. Ако искат могат да напуснат земята и да се заселят на някоя от планетите, които твърдят, че посещават; могат да наложат властта си над земляните; или могат да се върнат в лоното на човечеството, като напълно се откажат от телекинезата. Това са техните възможности.

— А ние какъв избор имаме?

— Подчиняваме се или ги предизвикваме. В първия случай ставаме роби. Във втория или избиваме всички телеки, или ги прогонваме, или сами измираме като вид.

Шорн отпиваше виното си на малки глътки.

— А може би всички ще станем телеки.

— Или ще открием научен метод да контролираме или неутрализираме телекинезата. — Съркамбрайт си наля не повече от един пръст вино. — Моите инстинкти ми подсказват да се насоча тъкмо към тази възможност.

— Но няма откъде да съберем информация.

— О, не съм сигурен. Разполагаме с доста наблюдения. Телекинезата и телепортацията са познати от хиляди години. Едва когато телекинетичната сила беше концентрирана на конгреса на Джофри, тя успя да постигне своето пълен разцвет. Знаем, че децата на

телеките също имат телекинетична дарба, но дали е вродена или придобита — няма как да научим със сигурност.

— Сигурно и двете. Генетично са предразположени, а после родителите им ги обучават.

Съркамбрайт кимна.

— Вероятно е така. Но са известни и редки случаи, когато те награждават обикновен човек, като го правят телек.

— Явно телекинезата е заложена на генетично ниво у всеки от нас, но у повечето не е активна.

— Има доста събрана литература, описваща ранни експерименти и наблюдения. Проучванията на т.нар. спиритуалисти, които са изучавали явления като полтъргайсти и демонични обсебвания, също може да са полезни.

Шорн не коментира чутото.

— Опитвам се да систематизирам темата — продължи Съркамбрайт, — да я разгледам от логична гледна точка. Първият и най-важен въпрос за мен е, дали законът за запазване на енергията важи тук или не? Когато един телек пренесе тон желязо през въздуха само с погледа си, той създава ли енергията или насочва енергия от невидим източник? Няма откъде да разберем.

Шорн се протегна, прозя се и се намести по-удобно в стола си.

— Чувал съм едно метафизично обяснение, според което телеките просто използват извънредната си самоувереност. Светът, който те възприемат, е реален само на фона на техния собствен ум. Телекът вижда стол; изображението на стола съществува в главата му. Той нарежда на стола да се премести в другия край на стаята. Неговата самоувереност и личната му реалност са толкова силни, че в ума си той вярва, че вижда как столът са мести, а физическите му действия след това се основават на това възприятие. Някак той успява да не бъде разочарован. С други думи, столът се е преместил, защото той вярва, че го е преместил.

Съркамбрайт кротко пафкаше с лулата си.

— Но продължавай — усмихна се извинително Шорн. — Аз те прекъснах.

— Та, откъде идва енергията? Дали умът им е източник, пропускателен вентил или дистанционно управление? Това са трите възможности. Явно се прилага сила; умът направлява силата. Но дали

силата произхожда от ума, дали умът ѝ служи като събирателна точка и я насочва или е само модулатор на силата — координатна мрежа във вакуумна среда?

Шорн бавно поклати глава.

— За момента дори не сме успели да определим вида на използваната енергия. Ако това ни беше известно, можехме да разпознаем как функционира умът.

— Обратното също е вярно. Но защо не помислим като начало за приложената сила? Във всички известни случаи, предметите се движат само в една посока. Не сме наблюдавали случай, когато телек разбива предмет на части — никакви експлозии, никакви имплозии. Предметите се преместват във вида, в който съществуват. Как? Защо? Ако кажем, че умът излъчва силово поле, значи пренебрегваме главния въпрос и се впускаме твърде дълбоко в зоната на абстракцията.

— Може би умът има способността да контролира т.нар. полтъргайсти — някакви създания от рода на арабските джинове.

Съркамбрайт изтръска пепелта от лулата си.

— Обмислял съм тази възможност. Какво са полтъргайстите? Призраци? Душите на умрелите? Можем само да предполагаме. И защо телеките да могат да ги контролират, а обикновените хора — не?

Шорн се усмихна широко.

— Предполагам това са риторични въпроси, защото аз определено нямам отговор.

— Може би манипулират някаква гравитационна сила. Представи си, да речем, че обектите, които искат да преместят, са обградени от гравитационно поле във вид на полусфера, отворена в тази посока, в която телекът иска да премести предмета. Не съм изчислявал гравитационното ускорение, генерирано от материя със средна универсална плътност от тук до безкрайност, но предполагам, че ще е пренебрежимо ниско. Може би не повече от милиметър на ден. Значи, полусферичното гравитационно поле отпада като опция. Същото важи за всеки опит да се направят предметите непроницаеми за преминаващия в дадено направление неутринов поток.

— Добре, елиминирахме всичко — полтъргайсти, гравитация, неутринов поток. Какво ни остава?

Съркамбрайт се изсмя тихо.

— О, аз не съм елиминирал полтъргайтите. Но лично съм най-склонен да приема Органичната теория, т.е. идеята, че всички умове и цялата материя във вселената са свързани помежду си, както мозъчните клетки и мускулните влакна в тялото. Когато някои от тези клетки установят достатъчно силна връзка, те са способни да контролират определени потрепвания във физическата структура на вселената. Как? Защо? Не знам. Все пак, това е само идея и за съжаление твърде антропоморфна.

Шорн се загледа замислено в тавана. Съркамбрайт беше учен с три квалификации. Той не само формулираше теории, не само измисляше подходящи експерименти, за да ги демонстрира, но беше и отличен лабораторен техник.

— Измислил ли си практически приложения на тази твоя идея?

Съркамбрайт се почеса по ухото.

— Още не. Трябва да я разгледам в светлината на другата налична информация. Например, каква е ролята на метафизиката, която ти спомена преди малко? Само ако се намереше някой телек, готов да се подложи на няколко експеримента, щяхме да напреднем доста бързо. А сега мисля, че чувам доктор Къргил.

Той се изправи, пристъпи към вратата, отвори я и Шорн забеляза, че видимо застина. Един дълбок глас каза:

— Здравей, Съркамбрайт, това е моят син. Клуш, запознай се с Горман Съркамбрайт, един от нашите най-важни стратегии.

Бащата и синът Къргил влязоха в лабораторията. Бащата беше нисък, сух, с прекалено дълги като на примат ръце. Лицето му също комично напомняше някое човекоподобно — твърде високо чело, дълга горна устна, сплескан нос. Синът по нищо не приличаше на баща си. Той беше младеж с правилни, благородни черти и ореол от красива кестенява коса. Беше облечен крайно елегантно, по начин, който напомняше облеклото на телеките. Старият беше топъл и разговорлив, движенията му бяха бързи и резки. Младият се оглеждаше и се държеше въздържано.

Съркамбрайт се обърна към Шорн.

— Уил... — но не продължи. Вместо това отново се обърна към новодошлите. — Извинете ме. Седнете моля, аз ей-сега ще дойда.

Той бързо се вмъкна в съседното складово помещение, където Шорн се беше спотаил в сенките.

— Какво става?

Шорн взе ръката на Съркамбрайт и я притисна към сакото си, там където беше прибрал малкия предупредителен детектор.

— Вибрира!

Шорн тревожно погледна към съседната стая.

— Колко добре познаваш тези двамата?

— Докторът ми е приятел откакто се помня, главата си залагам за него.

— А синът?

— Нямам представа.

Останаха загледани един в друг, а после, като по сигнал, и двамата надникнаха през откренатата врата. Клуш Къргил беше седнал на мястото, заемано допреди малко от Шорн, а баща му стоеше пред него и се поклащаше плавно напред-назад, прибрал ръце зад гърба си.

— Мога да се закълна, че никаква буболечка не се е промъквала покрай нас, когато отворих вратата — прошепна Съркамбрайт.

— Да, съгласен съм.

— Това означава, че някой от тях я е донесъл със себе си.

— Може би не е умишлено. Може да са им я подхвърлили. Но откъде телеките ще знаят къде ще бъдат двамата Къргил тази вечер?

Шорн поклати глава и Съркамбрайт въздъхна.

— Да, това е малко вероятно.

— Бръмбарът трябва да е някъде, където да може да вижда, но където ние не можем да го видим. Или поне трудно ще го забележим.

Погледите им се отклониха към сложния декоративен елемент, който Клуш Къргил носеше на главата си: усукан шнур от мека сиво-зелена кожа, привързан на пряко на косата му, от който грозд лунни опали се спускаше пред едното му ухо. Съркамбрайт заговори напрегнато:

— Всеки момент може да ни нападнат. Дали и тук ще има експлозия...

— Съмнявам се. Ако смятат, че не сме ги разкрили, ще гледат да печелят време.

— Какво тогава предлагаш да направим — попита Съркамбрайт с хрипков глас.

Шорн се поколеба, преди да отговори.

— Намираме се в страшно деликатно положение. Да ти се намира наркохипнотичен инжектор под ръка?

Съркамбрайт кимна.

— Тогава, защо не...

Две минути по-късно Съркамбрайт се върна при двамата Къргил. Старият доктор беше в отлично настроение.

— Горман — обърна се той към Съркамбрайт, — много се гордея с моя Клуш. Досега само се помаиваше, но най-после е решил да направи нещо с живота си.

— Чудесно — коментира Съркамбрайт с преторена сърдечност. — Ако споделя нашите убеждения, бих могъл да използвам помощта му веднага. Но не бих искал по никакъв начин да го...

— О, не, никакъв проблем. С какво мога да помогна? — веднага отвърна Клуш.

— Ами, Шорн тъкмо тръгна за една много важна среща на местните ръководители, но си забрави бележника с кодовете тук. Не мога да поверя този документ на обикновен куриер, но ако ти би могъл да му го занесеш, ще ни направиш голяма услуга.

— Ще се радвам да помогна с всичко, което е по силите ми — увери го Клуш.

Баща му го гледаше, явно заслепен от гордост.

— Клуш искрено ме изненада. Хвана ме онзи ден и вече нищо не може да го спре — където съм аз, там трябва да е и той. Естествено, аз съм безкрайно доволен. Радвам се, че крушата не е паднала по-далеч от дървото. Нищо не стои на пътя му!

— Значи мога да разчитам на теб тогава? — продължи Съркамбрайт. — Но трябва да следваш инструкциите ми точно.

— Разбира се, сър, ще се радвам да помогна.

— Добре. Първо трябва да се преоблечеш. Сегашният ти вид ще предизвика нежелано внимание.

— Е, хайде сега, една пелерина няма ли да свърши работа?

— Не — отсече Съркамбрайт. — Трябва да се облечеш като докер, чак до белъто. Пък и пелерината няма да скрие това украшение на главата ти. В съседната стая имам дрехи. Ела с мен, аз ще ти светна.

Той отвори вратата и Клуш неохотно влезе в стаята.

Вратата се затвори. Шорн умело сграбчи младежа за врата и впи силните си пръсти в двигателните му нерви. Клуш застина и само потрепваше. Съркамбрайт инжектира цяла доза медикамент отпред на шията му и бързо свали украсата от главата му. Той напипа гладкия малък предмет с двете изпъкнали очи, като попова лъжичка. След това проговори с възможно най-равен глас.

— Май не мога да намеря лампата... — Той натика буболечката в кесията си. — А, ето, намерих я. Така, сега ми дай торбата с дрехите си и аз ще ги прибера в гардероба. Ще останат тук, докато се върнеш да си ги вземеш. — Той смигна на Шорн и натика кесията в тежко метално сандъче за инструменти.

Двамата погледнаха проснатото на пода тяло.

— Нямаме много време — каза Съркамбрайт. — Ще отпратя стария Къргил и после ние също ще трябва да се измъкнем. — Той огледа стаята с видимо съжаление. — Тук има доста ценно оборудване... но, предполагам, ще успеем да си набавим друго.

Шорн цъкна с език.

— Какво ще кажеш на Къргил?

— Хмммм. Истината ще го убие.

— Клуш е бил убит от телеките. Умрял е, като е защитавал бележника с кодове. Телеките са узнали името му, така че бащата ще трябва да мине в нелегалност.

— Да, това ще трябва да стане още тази вечер. Ще го предупредя да ме чака в Капистрано, да речем, докато не го потърся. Тогава ще му съобщя лошата новина. Веднага щом той замине, ние ще измъкнем Клуш през задния вход и ще го пренесем у Лори.

Клуш Къргил седеше на стол и празно се взираше пред себе си. Съркамбрайт, облегал назад, пушеше лулата си. Лори, в бяла пижама и бежов пеньоар, беше легнала на дивана в ъгъла и ги наблюдаваше. Шорн седеше до нея.

— Откога шпионираш за телеките, Клуш?

— От три дни.

— Разкажи ни.

— Открих някакви документи на баща ми, от които ставаше ясно, че членува в някаква нелегална организация. Трябваша ми пари. Докладвах откритието си на един полицейски сержант, за когото бях сигурен, че ще се интересува. Той поиска подробности, а аз настоях да говоря с някой телек. Заплаших полицаия...

— Как се казва той?

— Сержант Каголиан Лу от участъка Моксънул.

— Продължавай.

— Накрая той ми уреди среща с Адлари Доминиън. Срещнах се с него във Вайрбург. Той ми даде хиляда крони и едно шпиониращо устройство, което трябва да нося постоянно. Когато се случи нещо интересно, трябва да натисна предупредителен бутон.

— Какви са указанията ти?

— Трябва да стана конспиратор като баща си и да го придружавам навсякъде, където мога. Ако с моя помощ бъдат арестувани важни хора, той намекна, че може да ме направят телек.

— Обясни ли ти как ще се случи тази метаморфоза?

— Не.

— Кога трябва да му докладваш?

— Трябва да се свържа с него по видеофона утре в два следобед, в Павилион Глариета.

— Има ли някаква парола?

— Не.

В стаята се възцари мълчание за няколко минути. Шорн се размърда пръв и се изправи на крака.

— Горман, а какво ще кажеш, ако аз мина метаморфозата и стана телек?

Съркамбрайт равнодушно дъвчеше мундщука на лулата си.

— Няма да е лошо, но не виждам как ще го постигнеш. Освен ако — добави той сухо, — не смяташ да ни издадеш всички на Адлари Доминиън.

— Не, но погледни Клуш. Погледни и мен.

Съркамбрайт ги огледа, намръщи се и се изправи в стола си. Шорн го наблюдаваше в очакване.

— Дали ще е възможно?

— О, разбирам. Да, ако ти увеличим носа, по-дълга брадичка, попълни скули, доста червеникава коса...

— И като облека дрехите на Клуш.

— Да, ще можеш да минеш за него.

— Особено, ако им занеса ценна информация.

— Виж, това ми е много чудно. Каква информация можеш да дадеш на Доминиън, та той да е толкова доволен, че да те превърне в телек, без да ни навредиш.

Шорн му каза какво е замислил. Съркамбрайт запафка с лулата си.

— Сериозно решение. Но размяната си струва. Освен ако вече не са чули същото от друг източник.

— Имаш предвид Гескамп? В такъв случай поне нищо не губим.

— Вярно е — Съркамбрайт отиде до видеофона. — Тино? Донеси си инструментариума на... — Той погледна Лори. — Какъв е адресът тук?

— 29, 24, 14 Мартинвелт.

V.

Червенокосият мъж се движеше с резки, стегнати движения, които изобщо не бяха характерни за Клуш Къргил. Лори го огледа критично.

— Върви по-бавно, Уил, и не си мятай толкова ръцете. Клуш е по-отпуснат.

— Добре, сега как е? — Шорн прекоси стаята.

— По-добре.

— Чудесно. Значи аз ще тръгна. Пожелай ми късмет. Първо ще се отбия в работилницата, за да взема шпионския бръмбар на Клуш. Той не би го оставил там.

— Не е ли опасно да се връщаш там?

— Не мисля. Надявам се, че не. Ако телеките са смятали да я унищожат, щяха да го направят снощи. — Той махна с ръка и излезе.

Шорн се качи на подвижния тротоар, като имитираше свободните, отпуснати движения на Клуш. Утрото беше облачно и ветровито и пръскаше студен дъжд, но на обед облаците се разкъсаха. Слънчевите лъчи пробиха през отворите в лудо препускащите по небето облаци и високите сиви сгради на Тран се изпъкнаха като горди лордове. Шорн килна глава назад и се загледа нагоре към тях. Той разбираше, че тяхната внушителност се дължи единствено на солидния им размер, но при все това не можеше да се отрече, че са впечатляващи. Самият той предпочиташе по-малки сгради, подходящи за по-малко на брой, самостоятелни обитатели. Замисли се за древните средиземноморски храмове, помпозно украсени в розово, зелено и синьо, макар че годините бяха измили цветовете и бяха оставили мрамора чисто бял. Такава среда е била възможна и дори насила наложена в древните монархии. Днес всеки човек, който на теория се явяваше свой собствен господар, се очакваше да заеме мястото си в социалната решетка, да бъде поредното малко зъбчато колело в

грамадната машина. Цветовете и нюансите на съвременната култура произтичаха от най-малкото общо кратко, от сбора на всички цветове — сивото. Сградите нарастваха на височина и ширина по икономически причини — обемът растеше на куб, но ограденото пространство само на квадрат. Лайтмотивът във всичко беше *практичността*. Всеки жител приемаше общоприетата политика, отказваше се от ръбовете и покрайнините на собствената си личност, докато всичко навсякъде се сведеше до ядрото на минималната необходимост: здрав покрив над главата, студена и топла вода, добро осветление и вентилация и работещи асансьори.

Хората, живеещи в една обща социална маса, мислеше си Шорн, са като камъчетата на плажа — удрят се и се трият едно-друго, докато всички придобият съвсем еднаква форма. Ярките цветове и форми можеха да се открият вече само в природата и сред телеките. Представете си свят, населен с телеки. Представете си как четири хиляди се превръщат в четиристотин хиляди... четири милиарда...! Първо ще изчезнат градовете. Населението вече няма да е концентрирано в гигантски сиви сгради, ще секнат устремните човешки потоци. Човечеството ще избухне като свръхнова. Градовете ще бъдат обхванати от разруха, ще се разпаднат до печални отломки и ще се превърнат в последни паметници на тъмните векове. Земята ще се окаже твърде малка, твърде ограничаваща. Тогава телеките ще се насочат към външните планети, които твърдят, че посещават често. Ще залезят Марс със сини океани, че пречистят атмосферата на Венера. Нептун, Уран, Плутон — всички ще се сдобият с нови, по-топли орбити около слънцето. Може да колонизират дори Сатурн — такава огромна планета, а повърхностната ѝ гравитация е само малко по-силна от земната... Но какво ще стане, ако тези велики дела изчерпят силата на телекинезата, откъдето и да произхожда тя? Ако някой ден телеките се събудят и открият, че са изгубили силите си?!

Тогава кристалните небесни замъци ще рухнат! Хората ще имат спешна нужда от храна, подслон и топлина, но вече няма да разполагат със сигурността на сивите градове, със сградите, които да ги съберат като малки мравуняци. Напълно ще са лишени от прозаичните енергии на метала, топлината и електричеството. Каква катастрофа ще е това, как ще страдат и проклинат тогава!

Шорн въздъхна дълбоко. Предположения. Кой знае, телекинезата може да е неизчерпаема. А може и вече да е на привършване. Колкото искаш предположения и никое от тях не беше особено важно за настоящата му мисия.

Той се намръщи. А дали пък не беше важно? Може би някое тихо кътче на подсъзнанието му се трудеше усърдно, за да привлече вниманието му към нови възможности...

Беше стигнал подземната увеселителна зала. Шорн виновно осъзна, че се беше движил със собствената си походка, така нехарактерна за Клуш Къргил. Най-добре да не прави такива грешки, скастри се той наум и си напомни, че първата му грешка ще бъде и последна.

Той слезе по стълбите, мина през залата, покрай светещите, жужащи, пиукащи машини, където клиенти, бунтуващи се срещу монотонната предвидимост на своя живот, идваха, за да си купят синтетични приключения и изненади.

Мина безпроблемно през вратата с надпис „Само за служители“. При следващата врата спря колебливо. Дали се беше сетил да си донесе ключа? Дали някоя шпионираща буболечка не наблюдава вратата? И ако го наблюдаваха, дали Клуш Къргил би имал ключ за тази врата? Не е невъзможно, реши той, пък и във всеки случай едва ли ще се стори подозрително на някого. Шорн бръкна в кесията си. Не беше забравил ключа. Отвори вратата и, като се постара да изглежда като предпазлив шпионин, влезе в работилницата.

Всичко беше, както го бяха оставили преди. Шорн бързо пристъпи към сандъчето с инструменти, откри кесията на Съркамбрайт, извади буболечката и внимателно я прикрепи към украсата на главата си.

А сега да се измъкне възможно най-бързо. Той погледна часовника си. Беше точно дванадесет. Разговорът между Клуш и Адлари Доминиън, председател на Телекския комитет за връзки с обществеността, беше насрочен за два следобед.

Шорн обядва в Хранариума на търговския център, като през цялото време се чувстваше ужасно неловко. Хранариумът заемаше обширна покрита площ с нисък таван, изпъстрена с маси, така че

приличаше на под, покрит с керамична мозайка. Масите се обслужваха от конвейер, върху който храната, подредена на три нива, циркулираше бавно под прозрачна преграда. Главата ужасно го сърбеше под рижавото тупе, но той не смееше да се почеше, за да не съсипе деликатното творение на Тино. Твърде късно той осъзна, че Хранариумът, обедното убежище на забързани служители и работници, никак не подхожда на Клуш Къргил. Сред сивите, зелени и кафяви нюанси, крещящо ярките телекски дрехи го отличаваха като фламинго в кокошарник. Усети прикрити неприязнени погледи. Хората завиждаха на телеките, но и ги уважаваха. Ако някой от нормалните хора имитираше телеките по външен вид, съгражданите му го презираха с цялата враждебност, която не намираше никакъв друг излаз.

Шорн изяде храната си набързо и тръгна. Мина по алея Зийк и стигна Многоцветния парк, където известно време крачи между прашните кленове.

В два часа седна в една будка и набра Павилион Глариета по видеофона. Връзката се осъществи, на екрана се появи красиво черно-бяло изображение на Павилиона и сух мъжки глас произнесе: „Павилион Глариета“.

— Искам да говоря с Адлари Доминиън. Обажда се Клуш Къргил.

На екрана се появи изпито лице с топчест нос и високомерно въпросително изражение в бледосините, извити като на птица очи.

— Какво искаш?

Шорн се намръщи. Беше пропуснал една доста важна подробност. Нямаше как да попита лицето на екрана дали той е Адлари Доминиън, щом се предполагаше, че се е срещал с него преди три дни.

— Имах насрочен разговор днес в два часа — каза той предпазливо, като наблюдаваше мъжа на екрана.

— Можеш да докладваш на мен.

— Не — отговори му Шорн, вече с увереност. Мъжът звучеше твърде припрян и деспотичен. — Искам да говоря с Адлари Доминиън. Това, което имам да му кажа, не е за твоите уши.

Слабият мъж го изгледа злобно.

— Аз ще преценя така ли или не. Не може да притесняваме Доминиън всеки пет минути.

— Ако Доминиън разбере, че си ми попречил, никак няма да е доволен.

Слабото лице рязко се изчерви. Мъжът махна с ръка нагоре. Екранът стана светлозелен и Шорн зачака.

Когато екранът отново светна, на него се виждаше светла стая с високи бели стени. Прозорците бяха отворени и през тях се виждаха осветени от слънчеви лъчи облаци. Ново лице го гледаше мълчаливо — също така слабо като първото, но по-сериозно, със сива коса и маслиненочерни очи. Под острия поглед на мъжа Шорн внезапно се почувства неловко. Дали маскировката му ще остане незабелязана?

— Е, Къргил? Какво имаш да им казваш?

— Най-добре да говорим на четири очи.

— Не е много разумно — коментира Доминиън. — Ако се тревожиш за поверителността на видеофона, уверявам те, никой не подслушва.

— Не, доверявам се на видеофона, но... Натъкнах се на нещо голямо. Искам да съм сигурен, че ще получа, каквото ми е обещано.

— Аха — Доминиън не направи опит да се преструва, че не разбира. — От колко време работиш за нас?

— Три дни.

— И смяташ, че вече си заслужил най-голямата награда, която бихме могли да ти дадем?

— Струва си. Ако съм телек, ще бъде в моя полза да ви помагам. Ако не съм — не. Съвсем просто.

Доминиън смръщи вежди.

— Ти не би могъл да прецениш доколко е ценна информацията ти.

— Да речем, че съм научил за мозъчно заболяване, което поражда само телеките. Да речем, че знам със сигурност, че след по-малко от година половината или три четвърти от всички телеки ще бъдат мъртви.

Лицето на Доминиън дори не трепна.

— Да, естествено, ще искам да знам такова нещо.

Шорн не каза нищо и Доминиън продължи, като произнасяше думите бавно.

— Ако това е, което имаш да ми казваш и потвърдим информацията ти, тогава ще бъдеш награден подобаващо.

Шорн поклати глава.

— Няма да поема никакъв риск. Това е моят голям шанс. Трябва да съм сигурен, ще се получа каквото искам. Едва ли ще имам друга възможност.

Устните на Доминиън се обтегнаха, но той отговори спокойно.

— Да, разбирам твоята позиция.

— Искам да дойда в Павилиона. Но да сме на ясно — няма нищо лошо в това двама приятели да общуват свободно.

— Разбира се.

— Не се опитвай да ме дрогираш. В устата си имам капсула цианид. По-скоро ще се самоубия, отколкото да ви позволя да ми измъкнете информацията, без да си получа наградата.

Доминиън се усмихна безрадостно.

— Добре тогава, Къргил. Гледай да не се затриеш, като глътнеш капсулата погрешка.

Усмивката на Шорн беше също толкова кисела.

— Не, само в знак на протест. Как да стигна до Глариета?

— С такси.

— Без да се прикривам?

— Защо не?

— Не се ли притесняваш, че някой може да ме следи.

Доминиън присви очи и леко наклони глава.

— Нали вече обсъдихме този въпрос при първата си среща.

Шорн реши да не настоява повече.

— Добре. Идвам веднага.

Павилион Глариета се носеше над океана — приказен замък сред облаците с искрящо бели тераси, извисяващи се кули с подобни на чадърчета покриви, с тучни, обрасли в зеленина градини, от които дълги лиани се спускаха надолу във въздуха.

Таксито се плъзна надолу към зоната за приземяване и Шорн слезе. Шофьорът попита без особен ентузиазъм:

— Да чакам ли?

— Не, можеш да тръгваш — отговори Шорн, като мрачно си помисли, че или ще си тръгне на крилата на новата си сила, или изобщо няма да напусне това място.

Пред него се плъзна врата и той влезе в зала, чиито стени бяха покрити с ръждивооранжеви, лилави и зелени призми, искрящи под светлината, разливаща се в този горен атмосферен слой. На един издигнат подиум седеше красива млада жена с лъскава златиста коса и млечнобяло лице.

— Да, господине? — посрещна го тя с хладна любезност.

— Искам да видя Адлари Доминиън. Аз съм Клуш Къргил.

Тя докосна някакъв ключов бутон пред себе си.

— Ваше дясно.

Той изкачи стъклена стълба, която се извиваше нагоре във вътрешността на зелена стъклена тръба и се озова в чакалня, чиито стени бяха облицовани с червен камък, прорязан със златни нишки, какъвто никой никога не беше намирал на планетата Земя. По едната стена се спускаше завеса от тъмнозелен бръшлян. Точно насреща бели колони елегантно обрамчваха входа на хербариум, изпълнен с пищна зеленина, изпъстрена с бели и алени цветя.

Шорн спря на място колебливо и се огледа. На стената примига златиста светлина и се появи отвор, от който се подаде Адлари Доминиън.

— Влез, Къргил.

Шорн пристъпи в ярко осветеното пространство и за момент изгуби Доминиън от поглед, напълно заслепен. Когато зрението му се възвърна, видя че домакинът се е отпуснал в стол-хамак, поддържан от искрящ прът, подаващ се хоризонтално от стената. Единствената друга мебелировка в стаята беше ниска червена кожена табуретка. Три от стените бяха стъклени и разкриваха великолепна гледка — облаци, окъпани в слънчева светлина, синьо небе, синьо море.

Доминиън посочи табуретката.

— Седни.

Табуретката беше висока не повече от две педи. Ако седнеше на нея, Шорн щеше да се види принуден да извие глава нагоре, за да вижда Доминиън.

— Не, благодаря. Ще стоя прав — отговори той и, като сложи крак на табуретката, хладнокръвно срещна погледа на Доминиън.

Той продължи равнодушно.

— Е, какво имаш да ми казваш?

Шорн понечи да заговори, но откри, че му е трудно да се концентрира, докато гледа в изгарящите черни очи. Вместо това извърна поглед навън, към върха на един бял облак.

— Аз естествено обмислих тази ситуация много внимателно. Ако и ти си направил същото, в което не се съмнявам, няма смисъл да се опитваме да се надхитрим взаимно. Аз имам информация, която е от критично значение за множество телеки. И искам да заменя тази информация за статуса на телек. — Той спря, хвърли бърз поглед към Доминиън, чиито очи изобщо не бяха помръднали, и отново извърна глава. — Опитвам се да формулирам думите си с абсолютна яснота, за да има пълно разбирателство между нас. Първо, искам да ти напомня, че в устата си имам капсула с отрова. Ще се самоубия, преди да съм разкрил това, което знам, и гарантирам, че няма откъде другаде да го научиш — Шорн отпрати кос поглед към Доминиън. — Никой хипнотичен медикамент не действа толкова бързо, че да ми попречи да счупя капсулата с цианид. Но достатъчно за това. Второ. Никакво устно споразумение или писмен договор не могат да ми дадат нужните гаранции. Дори да сключим договор, аз нямам никакъв начин да те принудя да го изпълниш. Ти си в по-силната позиция. Ако ти ми дадеш това, което искам, а моята информация се окаже разочароваща, ти пак можеш да уредиш... да бъда наказан. Следователно, за да демонстрираш своята добра воля, ти трябва да изпълниш своята страна на сделката, преди аз да изпълня моята. С други думи — направи ме телек и тогава ще ти кажа какво знам.

Доминиън остана безмълвно втренчен в него цели тридесет секунди. После проговори меко.

— Преди три дни Клуш Къргил не беше толкова решителен.

— Преди три дни Клуш Къргил не знаеше това, което знае сега.

Доминиън продължи по-рязко.

— Не мога да споря с твоята логика. На твое място, аз щях да поставя същото условие. Преди три дни обаче — той преценяващо огледа Шорн от глава до пети, — смятах, че от теб не би излязъл ценен член на нашата общност.

Шорн си придаде засегнат вид.

— Ако съдя по някои от телеките, с които съм си имал работа, не бих предположил, че чак толкова внимателно си подбирате членовете.

— Говориш за неща, които не разбираш — отговори Доминиън сухо. — Нима мислиш, че можеш да съдиш за типичните телеки по човек като Нолинруд, който наскоро беше убит? Смяташ, че всички сме толкова незаинтересовани от бъдещето си? — Той присви устни презрително. — Тук действат сили, за които ти нищо не знаеш; предначертани са знаменити планове за бъдещето. Но стига толкова — това са твърде висши идеи.

Той се издигна над стола си и бавно се спусна на пода.

— Приемам твоето условие. Ела с мен и да приключваме. Ето, виждаш ли — не сме толкова закостенели. Когато решим, можем да действваме бързо и решително.

Той поведе Шорн обратно през зеления стъклен тунел и се извиси до горното ниво, след което нетърпеливо изчака Шорн да изкачи стълбите.

— Насам — той излезе на широка бяла тераса, окъпана в следобедна слънчева светлина, и се насочи към ниска маса, на която имаше един-единствен мраморен куб.

Доминиън отвори един шкаф под масата, извади малък микрофон, доближи го до лицето си и произнесе: „Висшите двеста в Павилион Глариета“. Той обърна гръб на Шорн.

— Естествено ще има някои неща, с които ще трябва да се запознаеш.

— За да стана телек?

— Не, не — прекъсна го Доминиън рязко. — Това е съвсем прост механичен процес. Но твоята гледна точка за света ще трябва да бъде променена. Ще живееш с друго отношение към живота.

— Нямах представа, че толкова ще се задълбочаваме.

— Много неща не разбираш — махна Доминиън с ръка. — Но да се хващаме за работа. Наблюдавай мраморния куб на масата. Мисли за него като за част от собственото си тяло, контролиран от твоите нервни импулси. Не, не се оглеждай. Съсредоточи се върху куба, а аз ще застана тук. — Той зае място близо до масата. — Когато посоча наляво, премести го наляво. Когато посоча надясно, премести го

надясно. Не забравяй, кубът е част от твоя организъм, от твоята плът, както са ръцете и краката ти.

Зад себе си Шорн долови тих говор и прошумоляване на дрехи, но се подчини и се съсредоточи върху куба.

— Сега — Доминиън посочи наляво.

В мислите си Шорн пожела кубът да се премести наляво.

— Кубът е част от теб — произнесе Доминиън. — От твоето тяло.

Шорн усети хладна тръпка да преминава по цялата му кожа. Кубът се премести наляво.

Доминиън посочи надясно. Шорн пожела кубът да се премести надясно. Трепетното усещане се засили. Сякаш постепенно се потапяше в студена газирана вода.

Ляво. Дясно. Ляво. Дясно. Кубът му изглеждаше по-близо, макар да не се беше местил. Толкова близо, колкото собствената му ръка. Умът му изглежда се бореше да пробие през някаква жилава мембрана и да навлезе в съвсем нова среда, хладна и обширна. Внезапно осъзна света в съвсем нова светлина — всичко беше част от него самия.

Доминиън отстъпи няколко крачки от масата, но Шорн дори не забеляза, че той е спрял да сочи с ръка. Продължи да мести куба надясно, наляво, повдигна го петнадесет сантиметра във въздуха, после шест метра, след това го изпрати в широк кръг нагоре в небето. Докато го следваше с поглед, осъзна, че множество телеки стоят тихо зад него и го гледат безизразно.

Смъкна куба обратно на масата. Вече знаеше как да го прави. Повдигна себе си във въздуха, прелетя над терасата, пак се спусна.

Когато се огледа, телеките бяха изчезнали.

Доминиън се усмихваше без особено вълнение.

— Явно свикваш с лекота.

— Всичко ми се струва съвсем естествено. А каква беше ролята на другите? Телеките, които бяха обградили терасата?

Доминиън сви рамене.

— Не знаем кой знае какво за реалния механизъм, по който се случва всичко. В началото, разбира се, аз ти помагах да движиш куба.

Същото правеха и всички останали. Накрая ние отдръпнахме умовете си и те оставихме да продължиш сам.

Шорн се протегна.

— Усещам се в центъра, в оста на всичко, което виждам около себе си.

Доминиън кимна, явно не особено заинтригуван.

— А сега ела с мен. — И той бързо се отдалечи във въздуха.

Шорн го последва, опиянен от новооткритата си сила и свобода. Доминиън спря за момент в края на терасата и се огледа през рамо, при което Шорн видя лицето му под остър ъгъл — бледи, обтегнати черти, присвити очи, свъсени вежди, ъгълчетата на устата извити надолу. Въодушевлението на Шорн отстъпи място на предпазливостта. Доминиън се беше съгласил на телекинетичната трансформация учудващо лесно. Вярно, това беше най-лесният за него начин да получи желаната информация, но дали Доминиън наистина беше готов да приеме такова поражение, без да бъде обзет от каквато и да било отмъстителност? Шорн обмисли физиономията на лицето му, която беше уловил неволно, и реши, че би било грешка да смята, че който и да било човек, телек или не, би приел спокойно условията, продиктувани му от платен предател. Доминиън вероятно щеше да прояви въздържание, докато получи информацията, а след това...?

Шорн забави движението си. Как ли домакинът му би могъл да си отмъсти, като при това си осигури момент на пълен триумф над противника си? Вероятно с отрова. При тази мисъл Шорн се ухили широко. Доминиън вероятно ще сметне особено удовлетворително, ако Шорн бъде убит със собствената си отрова. Един рязък удар в челюстта щеше да е достатъчен да счупи капсулата. Доминиън със сигурност щеше да намери начин да го уреди.

Те навлязоха в обширна ехтяща зала, изпълнена с жълто-зелена светлина, навлизаща през прозрачни панели на високия куполовиден таван. Подът беше от мрамор, прорязан със сребристи нишки. Тъмно зелена растителност беше избуяла от издигнати обособени саксии. Въздухът беше свеж и изпълнен с аромата на зелените листа.

Доминиън прекоси залата без да спира. Шорн остана на място някъде по средата на помещението. Доминиън се обърна към него.

— Хайде, идвай.

— Къде?

Лицето на домакина бавно се изкриви в гримаса, която не вещаеше нищо добро.

— Някъде, където ще можем да поговорим.

— Можем да говорим и тук. Всичко, което имам да ти казвам, няма да отнеме повече от десет секунди. Или, ако искаш, лично ще те заведа до източника на опасността.

— Добре тогава — съгласи се Доминиън. — Да речем, че ми разкриеш тази опасност за телеките. Спомена нещо за мозъчно заболяване?

— Не, това беше само метафора. Опасността, която имам предвид, е много по-катастрофална от едно заболяване. Да излезем на открито, тук се чувствам притиснат — предложи Шорн и широко се усмихна.

Доминиън си пое въздух дълбоко. Шорн реши, че вероятно е бесен, задето трябва да слуша и да се подчинява на най-обикновен човек, че и предател при това. Шорн вдигна ръка в успокоителен жест.

— Нека сме наясно — имам пълното намерение да изпълня своята страна на сделката. След това обаче бих искал да успея да си тръгна със спечеленото, ако ме разбираш.

— Разбирам те — потвърди Доминиън. — Отлично те разбирам.

Той с усилие промени изражението си и успя да си придаде почти приветлив вид.

— Мисля обаче, че ти погрешно разбираш мотивите ми. Сега ти си телек, един от нас. А ние се ръководим от строги правила на поведение, които ще трябва да научиш.

Лицето на Шорн изразяваше сродна фалшива дружелюбност.

— Тогава нека си проведем разговора долу, на земята.

Доминиън сви устни.

— Трябва да свикнеш със средата, в която живеят телеките — да мислиш и действаш като телек.

— Всичко с времето си — отговори Шорн. — В момента съм доста объркан. Усещането за сила и власт е опияняващо.

— Но явно не е притъпило предпазливостта ти — коментира Доминиън сухо.

— Добре, нека поне излезем навън, където ще можем да говорим спокойно.

Доминиън въздъхна.

— Добре тогава.

VI.

Лори нервно пристъпи към автомата, наля чай за себе си и кафе за Съркамбрайт.

— Просто не мога да си намеря място...

Съркамбрайт огледа критично бледото ѝ лице. Ако Лори проявеше и най-слабата склонност към разкрасяване, реши той, тя би се превърнала в истинска чаровница. Той продължи да я наблюдава преценяващо, докато тя се приближи до прозореца и се вгледа в небето.

Не се виждаше нищо, освен отразена светлина. Не се чуваше нищо друго, освен далечния шум на уличното движение.

Тя се върна на дивана.

— Каза ли вече на Къргил... за Клуш?

Съркамбрайт си разбърка чая.

— Очевидно не можеш да му кажа истината.

— Не — съгласи се Лори и зарея поглед встрани, а след това видимо потръпна. — Никога не съм се чувствала толкова нервна. Ами ако... — Тя не успя да облече мрачните си предчувствия в думи.

— Ти си много привързана към Шорн, нали?

Вместо да отговори, тя свенливо вдигна очи и го погледна за момент, което беше достатъчен отговор. Продължиха да седят мълчаливо.

— Шшшш — обади се Лори. — Мисля, че идва.

Съркамбрайт не беше чул нищо, но Лори се изправи и двамата се втренчиха в бравата на вратата. Тя се завъртя и вратата се отвори. Коридорът зад нея беше празен.

От устните на Лори се откъсна ужасено възклицание. В този момент се чу почукване откъм прозореца.

Те се завъртяха рязко. Шорн беше отвън. Носеше се във въздуха.

За момент двамата останаха на място като парализирани. Шорн почука отново и прочетоха по устните му: „Пуснете ме вътре“.

Лори пристъпи към прозореца и го отвори със замах. Шорн скочи вътре.

— Защо трябваше да ни плашиш така? — попита го тя с явно негодувание.

— Защото се чувствам особено горд от себе си и исках да демонстрирам новите си умения. — Той си наля чаша кафе. — Сигурно ще искате да чуete какво се случи?

— Естествено!

Той седна до масата и описа посещениято си в Павилион Глариета. Съркамбрайт го изслуша, без да изразява никакви емоции.

— И сега какво? — попита накрая.

— Сега... разполагаш с телек, върху когото да експериментираш. Освен ако Доминиън не измисли някакъв начин да ме убие от голямо разстояние. Тази вечер едва ли ще спи спокойно.

Съркамбрайт изсумтя.

— Първо — обясни Шорн, — ми пробутаха шпионираща буболечка. Коеeto аз очаквах. И те знаеха, че аз го очаквам. Така че се отървах от нея в Музея на изящните изкуствата. А след това се замислих. Щом като са очаквали, че ще изхвърля бръмбара и след това ще се чувствам в безопасност, вероятно имат някакъв друг начин да ме следят от разстояние. Някакво проследяващо вещество, напръскано по дрехите ми може би, флуоресцентна или невидима честота. Затова изхвърлих всички дрехи на Клуш, които така или иначе не ми харесваха, магнах перуката и три пъти се измих с вода и слаб биологичен разтворител. Между другото, къде е тялото на Клуш?

— Прибрано е на безопасно място.

— Можем да ги оставим да го намерят утре сутрин. С прикачена бележка: „Аз съм телекски шпионин“. Доминиън със сигурност ще чуе, ще реши, че съм мъртъв и че проблемът му е бил разрешен от само себе си.

— Добра идея.

— Горкият доктор Къргил — вмъкна Лори укоризнено. — Той никога няма да повярва на такава бележка.

— Да... едва ли.

Тя огледа Шорн от глава до пети.

— Чувстваш ли се по-различно от преди?

— Чувствам се сякаш целият свят е част от мен. Идентифициране с космоса, предполагам може да се каже.

— Но как става това?

Шорн се поколеба, преди да отговори.

— Не съм особено сигурен. Мога да преместя стола по същия начин, по който местя ръката си, с горе-долу същото усилие.

— Явно Гескамп не им е казал нищо за митрокса под стадиона?
— обади се Съркамбрайт.

— Изобщо не са го питали. Въобще не са могли да си представят, че сме способни да замислим нещо толкова чудовищно — Шорн се засмя. — Доминиън беше напълно втрещен. Само дето не падна. Мисля, че за няколко минути изпитваше истинска благодарност към мен.

— А след това?

— А след това, предполагам, се е сетил, че ме ненавижда и е почнал да обмисля по какъв начин е най-добре да ме убие. Но аз предвидливо бях отказал да говоря, докато не излязохме на открито. Каквито и оръжия да насочеше към мен, аз можех лесно да се защитя. Бих могъл да отклоня всеки куршум или дори да го пратя към него. Мога да блокирам дори бластер.

— Ами ако твоята воля и неговата се сблъскат за контрол върху оръжието? — попита Съркамбрайт.

— Не знам какво би се случило. Вероятно нищо. Като човек, който не може да реши кой от два едновременни импулса да последва. Или пък сблъсъкът и отсъствието на реакция биха неутрализирали увереността и на двамата ни и ние бихме паднали в океана.

— Не те ли беше страх, Уил — попита Лори.

— Отначало, да. Но човек привиква с усещането много бързо. Ние всички сме изпитвали такова чувство в сънищата си. Вероятно само някакво дребно биологично отклонение пречи на всеки един човек да бъде телек.

Съркамбрайт отново изсумтя и се зае да тъпче лулата си.

— Това вероятно скоро ще се изясни, заедно с всичко друго, което успеем да научим от опитите.

— Вероятно. Но вече гледам света и живота с други очи.

Това изглежда притесни Лори.

— Аз пък си мислех, че нищо не се е променило.

— Основните неща са същите. Но това усещане за сила, мисълта, че нищо не те привързва към земята... — Шорн се засмя. — Не се споглеждайте така. Не съм опасен. Аз съм телек само проформа. А сега, къде можем да открием три астронавтски костюма?

— Толкова късно вечерта? Нямам идея.

— Няма значение. Аз съм телек. Значи ще намерим. Стига, разбира се, да имате желание да посетите луната. Пътуването е изцяло за сметка на Адлари Доминиън. Какво ще кажеш Лори? Искаш ли да полетиш нагоре, бърза като светлината, като мисълта. Да застанеш под сиянието на Земята, да се изправиш на ръба на кратера Ератостен и да обхванеш с поглед Mare Imbrium^[1]...

Тя се засмя нервно.

— Звучи чудесно, Уил, но... малко ме е страх.

— А ти, Горман?

— Вие двамата вървете, аз ще се възползвам друг път.

Лори скочи на крака, бузите ѝ бяха порозовели. Устните яркочервени и леко разтворени от вълнението. Внезапно Шорн я видя по съвсем нов начин.

— Добре тогава, Горман. Утре можеш да почнеш експериментите си. Но тази вечер...

Лори внезапно се озова във въздуха и се понесе навън през прозореца.

— Тази вечер — завърши Шорн мисълта си точно до нея, — ще се престорим, че сме безгрижни души, щураци се из вселената.

Съркамбрайт живееше в едно почти обезлюдено предградие северно от Тран. Къщата му беше просторна антика, напомняща масивен кон, изправен на задните си крака над река Мейн. Накъдето и да погледнеш човек в околността, пред очите му се извисяваха солидни промишлени постройки, а въздухът вонеше на металургични газове, сяр, хлор, катран и обгорена пръст.

Във вътрешността на къщата преобладаваше приветливо безредие. Съпругата на Съркамбрайт беше висока, необичайна жена, която работеше по десет часа на ден в ателието си върху своите скулптури на коне и кучета. Шорн я беше срещал само веднъж и,

доколкото му беше известно, тя нито знаеше, нито се интересуваше от антителикските действия на съпруга си.

Той завари Съркамбрайт да се наслаждава на слънчевите лъчи, загледан в кафявите води на реката. Седеше на малка веранда, която вероятно беше построена единствено с тази и никаква друга цел.

Шорн сложи малка платнена чанта в скута му.

— Сувенири.

Съркамбрайт разтвори чантата, без да бърза, и извади няколко камъка, всеки маркиран със свой етикет. Той разгледа първия и прецени тежестта му на дланта си.

— Ахат — прочете той етикета. — От Марс. Ти да видиш. — Последва малък черен камък. — Габро? От... да видим. Ганимед. Ама ти доста далече си поскитал — коментира Съркамбрайт и вдигна към Шорн директния взор на сините си очи. — Телекинезата явно ти се отразява отлично. Вече не изглеждаш толкова изпит и тревожен. Май ще трябва и аз да взема да стана телек.

— Та ти поначало никога не си изглеждал изпит и тревожен. Тъкмо напротив.

Съркамбрайт продължи да разглежда камъните.

— Пемза. От Луната, предполагам. — Той прочете етикета. — Не, Венера. Какво пътуване трябва да е било само.

Шорн вдигна очи към небето.

— Много е трудно да се опише. Естествено, присъства усещането за самота. Тъмнина. Всичко е подобно на сън. На Ганимед бяхме застанали на един планински хребет от чист обсидиан, остър като бръснач. Една трета от небето беше запълнена от Юпитер, а червеното петно висеше точно над главите ни. Всичко беше в приглушени розови и синкави тонове. Чудно нещо. Черният камък, искрящата планета. Изключително странно. Помислих си, „Ами ако сега силата ме напусне? Ами ако не можем да се приберем?“ Побиха ме тръпки.

— Но явно сте се прибрали безпроблемно.

— Да, върнахме се — Шорн седна и протегна крака. — Може вече да не изглеждам тревожен, но съм объркан. Преди два дни бях сигурен в убежденията си...

— А сега?

— Сега... не знам.

— Кое по-точно те обърква?

— Нашите... усилия. И крайният им резултат, ако постигнем успех.

— Хммм — Съркамбрайт потърка брадичката си. — Все още ли имаш желание да проведем опитите?

— Естествено. Искам да знам как работи телекинезата.

— Кога ще си готов да започнем?

— Когато кажеш.

— Сега?

— Защо не. Да действаме.

— Добре, като начало ще почнем с енцефалограма.

Съркамбрайт беше изморен. Лицето му, обикновено розово и приветливо, беше отпуснато. Докато пълнеше лулата си, пръстите му трепереха.

Шорн, отпуснат в коженото кресло, го разглеждаше с любопитство.

— Защо си толкова разстроен?

Съркамбрайт посочи недоволно към купчината листи на бюрото си.

— Всичко е заради проклетите неподходящи уреди и техника. Като да се опитваш да рисуваш миниатюра с метла, вместо четка. Ето на — енцефалограми на всеки дял от мозъка ти. Рентгенови снимки, сканирани сечения, заснети реакции на метаболитни промени. Измерихме енергийния поток на тялото ти толкова точно, че ако в някакъв момент ми беше подхвърлил тенис топка, със сигурност щях да го открия на диаграмата.

— И какво откри?

— Нищо конкретно. Енцефалограма с вълнообразни линии. Повишено поемане на кислород. Леко увеличена епифиза. Все резултати, предизвикани от това, което реално се случва.

Шорн се прозя и се протегна.

— Значи в общи линии каквото очаквахме.

Съркамбрайт кимна тежко.

— Каквото очаквахме. Макар че аз се надявах да открием... все нещо. Някаква улика откъде идва енергията — дали чрез мозъка, дали

от него или... отникъде.

Шорн накарва водата в една чаша да подскочи и да образува искряща кръгла примка във въздуха. Надяна я около врата на Съркамбрайт и започна полека да я свива.

— Стига де — скастри го той. — Работата е сериозна.

Шорн върна водата в чашата. Съркамбрайт се наведе напред.

— Ти откъде усещаш, че идва силата?

Шорн се замисли.

— Изглежда е част от самата материя. Както движението е присъщо на ръката ти.

Съркамбрайт въздъхна неудовлетворен и продължи да настоява, почти укоризнено.

— Добре, но с каква скорост работи телекинезата? Ако е със скоростта на светлината, тогава действието би трябвало да се случва в нашето време-пространство. Ако е по-бърза, тогава се движи в някаква съвсем друга среда и по условие е непознаваема за нас.

Шорн се изправи.

— Това последното можем да го проверим сравнително лесно.

Съркамбрайт поклати глава.

— Ще ни трябва много по-прецизни инструменти, каквито аз нямам.

— Не, един хронометър ще свърши работа. И, да видим. Една сигнална ракета, таймер и два астронавтски костюма.

— Какво си намислил? — попита Съркамбрайт подозрително.

— Ще те заведе на разходка в космоса.

Съркамбрайт се изправи нерешително.

— Това звучи доста страшно.

— Ако страдаш от агорафобия, определено не е за теб.

Съркамбрайт изду бузи преди да отвори.

— Не, нямам такъв проблем.

— Ти чакай тук — разпореди си Шорн. — Аз ще се върна след десет минути с костюмите.

След половин час двамата с препъване излязоха на малката веранда. Костюмът на Съркамбрайт беше предвиден за по-едър човек и главата му се подаваше едва наполовина в прозрачния шлем, което искрено забавляваше Шорн.

— Готов ли си?

Съркамбрайт, чиито сини очи бяха широко разтворени и крайно сериозни, потвърди.

— Да излитаме.

Земята внезапно увисна под тях, сякаш някой я дръпна изпод краката им. Скорост без ускорение. От всички страни ги обгръщаше чернотата на ненакърненото празно пространство. Луната се търкулна над раменете им като красиво топче за игра, сребристо-черно.

Слънцето се смали и се превърна в ярък диск, който не личеше да излъчва нито светлина, нито топлина.

— Виждаме го през най-високите му честоти — обясни Шорн. — Нещо като обратен Доплеров ефект.

— Ами ако се ударим в някой астероид или метеор?

— Не се тревожи, няма.

— Откъде си толкова сигурен? Дали ще да успееш да спреш навреме?

Шорн обмисли идеята.

— Струва си да се помисли по въпроса. Не съм сигурен дали имаме инерция. Ето ти още един експеримент за провеждане. Но отсега нататък ще пускам някакъв щит пред нас, за всеки случай.

— Къде отиваме?

— До една от луните на Юпитер. Виж, минахме покрай Марс — той спусна вградения в шлема телескоп пред очите си. — А ето там е Йо. Там ще кацнем.

Те бяха застанали на тъмен сив масив, няколко метра над изтерзана на вид равнина, покрита с черна шлака. Пукнатините бяха запълнени с някаква твърда бяла маса, подобна на каменна сол. Линията на хоризонта беше съвсем наблизо и рязко очертана. Вляво от тях четвърт от небето беше заето от надвисналия Юпитер.

Шорн сложи таймера и сигналната ракета на равната повърхност, където бяха застанали.

— Ще го наглася за десет минути. Сега, като преброя до пет, аз пускам таймера, а ти хронометъра.

— Готов съм.

— Едно... две... три... четири... *пет* — Шорн погледна Съркамбрайт и той му кимна утвърдително. — Добре, а сега ще се

отдалечим в космоса, откъдето ще можем да наблюдаваме.

Внезапно Йо се смали до малко светло петно, мътен метален диск.

— Мисля, че тук сме достатъчно далеч. Сега чакаме сигналната ракета и засичаме времето по твоя хронометър. Допълнителното време, над десетте минути, преди да видим светлината, ще ни покажа на колко светлинни секунди от нас е Йо — Шорн се замисли за момент и се зачуди на глас: — Ние какво всъщност правим в момента? Стоим или се реем?

— Чакаме.

— Така, чакаме. След като установим разстоянието в светлинни секунди, ще можем да си проведем опита.

— А ти сигурен ли си, че не се движим? Ако се движим, наблюденията ни ще са неточни.

Шорн поклати глава.

— Не се движим. Така действа телекинезата. В момента съм ни закотвил неподвижно спрямо Йо. Както човек на ролкови кънки спира, като се хваща за стълб. Просто... спира сам себе си.

— Добре, явно знаеш за това повече от мен.

— Не е толкова знание, колкото интуиция. Което само по себе си предизвиква интересни размисли. Докъде стигна времето?

— Девет минути; десет секунди... двадесет. Тридесет секунди. Четиридесет. Петдесет... и една-две-три...

Двамата спуснаха телескопите пред очите си и се загледаха в Йо. Съркамбрайт продължи да брой със същото темпо.

— Четири-пет-шест-седем-осем-девет-десет минути. Едно-две-три...

На повърхността на мътния диск се появи кратък проблясък. Съркамбрайт спря хронометъра.

— Три цяло и шест секунди. Да кажем, че съм се забавил две десети от секундата да натисна стоп бутона. Това прави три цяло и четири секунди. Значи над шестстотин хиляди мили. А сега какво?

— Сега ми дай хронометъра. Ще го нулирам. Така — Шорн се извъртя с лице изцяло към Йо. — А сега ще опитаме да преместим цял свят.

Съркамбрайт примигна.

— Ами ако не разполагаш с толкова сила?

— Скоро ще разберем.

Шорн погледна Йо и стартира хронометъра.

Една секунда-две-три... Йо подскочи леко напред по орбитата си.

Шорн погледна хронометъра.

— Три цяло и седем. Да речем допуск за грешка една десета от секундата. Явно телекинезата действа почти незабавно.

Съркамбрайт се загледа в сияйния Сириус.

— Ако се опитаме го тестваме с моето лабораторно оборудване, няма да получим никакви смислени резултати. Някой трябва да изобрети съвсем нови уреди.

Шорн проследи погледа му към далечната звезда.

— Чудя се, какъв ли е пределът на действие на силата?

Съркамбрайт на свой ред колебливо го попита:

— Да не се каниш да опиташ този малък номер... върху Сириус?

— Не. Ще трябва да чакаме осем години, докато светлината ѝ ни достигне, за да знаем дали се е получило. Но... — Той огледа преценяващо масивния Юпитер. — Ето едно предизвикателство, току пред нас.

Съркамбрайт посърна.

— Ами, ако усилието изчерпи силата ти — както едно късо съединение изчерпва батерията? Може да останем тук безпомощни...

— Не става така. Умът е ключът към всичко. Размерът не е важен, стига да мога да видя и осъзная целия предмет.

Той се взря в Юпитер. Минаха няколко секунди.

— Ако е проработило, трябва да го видим... горе-долу сега.

Юпитер потрепна, издигна се на двадесет градуса нагоре и пак се спусна в обичайната си орбита.

Съркамбрайт погледна Шорн с нещо, много подобно на страх, а той се засмя треперливо.

— Не се тревожи, Горман. Не съм си изгубил ума. Но помисли за бъдещето! Всички тези празни светове преместени наблизо, облени в слънчева светлина. Чудесни нови планети, на които хората могат да живеят.

Те се извърнаха към слънцето. Земята се появи като мъглива бяла топка, която постепенно нарастваше.

— Ти помисли какво може да направи един наистина побъркан телек — контрира Съркамбрайт. — Ако реши, може да засили Луната директно в Земята, както човек хвърля камък в локва. Или да прати Земята към слънцето, да я пусне да мине през короната и да изпепели всичко по повърхността ѝ. А може и директно да я метне в някое слънчево петно.

— Не ми давай идеи — отговори Шорн, без да откъсва очи от Земята.

— Това е реален проблем — настоя Съркамбрайт.

— Мисля, че в някакъв момент ще се появи нещо като предупредителна система. И веднага щом алармата оповести някаква такава предстояща промяна, всеки телекинетичен ум ще се съсредоточи върху запазване на реалността непроменена. А може би ще има специален охранителен корпус...

[1] Море на дъждовете — едно от т.нар. Лунни морета, обширни равнини на повърхността на Луната, които гледани от Земята се виждат като тъмни петна и в древността погрешно са ги смятали за истински морета. — Б.пр. ↑

VII.

Обратно на земята, Шорн и Съркамбрайт седяха в апартамента на Лори в горен Мартинвелт и пиеха кафе.

Съркамбрайт беше нетипично нервен и проверяваше часовника си всеки пет минути. Това предизвика любопитството на Шорн.

— Кого очакваш?

Съркамбрайт виновно хвърли бърз поглед наоколо.

— Предполагам наоколо няма шпионирещи буболечки, нали?

— Не и според детектора.

— Очаквам пратеник. Човек на име Люби от Източния бряг.

— Аз май не го познавам.

— Щеше да го помниш, ако го беше виждал.

— Мисля, че го чувам — обади се Лори.

Тя отиде до вратата и я отвори. Люби се вмъкна в стаята, безшумен като котка. Беше четиридесетгодишен мъж, който изглеждаше на не повече от седемнадесет. Гладката му кожа беше златиста, красивото му лице като да беше оформено с длето, а главата му беше покрита с гъсти бронзови къдрици. Видът му напомни на Шорн за ренесансовите италианци — Чезаре Борджия, Лоренцо Медичи.

Съркамбрайт представи всички. В отговор Люби само кимна и удостои другите двама с бегъл поглед. След това дръпна Съркамбрайт настрана и се зае да му говори нещо приглушено.

Съркамбрайт повдигна вежди и зададе въпрос; Люби поклати глава и отговори с явно нетърпение. Съркамбрайт кимна и, без да се бави повече, Люби си тръгна също тъй безшумно, както беше дошъл.

— В Портинари Гейт ще се състои среща на висшето ръководство — всички най-важни стратегии. Изисква се и нашето присъствие. — За момент той се поколеба и се изправи нерешително. — Май е най-добре да тръгваме.

Шорн отиде до вратата и погледна в коридора.

— Люби се движи много тихо. Не е ли необичайно да се съберат толкова ключови играчи на едно място?

— Не се е случвало досега. Сигурно трябва да се обсъди нещо важно.

Шорн обмисли думите му.

— Мисля, че засега е най-добре да не оповестяваме новите умения — предложи той.

— Така да бъде.

Те отлетяха на север, към хълмовете. На нощната светлина езерото Пайенца се простря под тях като тъмно петно, обградено от светлините на Портинари.

Странноприемницата Портинари Гейт беше несиметрична постройка на шестстотин години, разположена високо на един от хълмовете с изглед към езерото и града. Те се спуснаха на меката земя в сянката на високи борове и стигнаха входа пеш.

Съркамбрайт почука и усетиха как някой дискретно ги оглежда, преди вратата да се отвори. На прага стоеше жена, чието лице беше обрамчено от стоманено сива коса.

— Какво искате? — попита тя.

Съркамбрайт измърмори паролата и тя се дръпна от пътя им без да каже нищо повече. Шорн усети подозрителния ѝ поглед, докато двамата с Лори пристъпваха в помещението.

Мъж с кафява кожа, черни очи и златни халки на ушите си им махна.

— Здравей, Съркамбрайт.

— Здравей, Търсби. Това са Уил Шорн и Лорита Келмсфорд.

Шорн огледа мъжа с интерес. Знаменитият Търсби, за когото се говореше, че координира световното антителикско движение.

В стаята имаше и други хора, които седяха тихо и се оглеждаха предпазливо. Съркамбрайт кимна на един-двама и после отведе Шорн и Лори встрани.

— Много съм изненадан. Всички най-важни фигури на движението са тук. — Той поклати глава. — Доста притеснително.

Шорн провери детектора.

— Чисто е, няма шпионски бръмбари наоколо.

Дойдоха още хора, докато стаята се изпълни с около петдесет мъже и жени. В последната група беше и необичайно младеещият

Люби.

Набит тъмнокож мъж се изправи и заговори.

— Тази среща е в пълен разрез с досегашните ни методи и се надявам да не се наложи да я повторим скоро.

— Това е Касълбарг, Европейска поща — прошепна Съркамбрайт на спътниците си.

Касълбарг бавно плъзна поглед по събралите се.

— Започваме нова фаза в кампанията. Първата беше чисто организационна. Изградихме световна нелегална мрежа, комуникационна система, установихме йерархията. Сега следва втората фаза: подготовка за реалните действия, които от своя страна ще бъдат третата фаза. На всички ни е известно с какви трудности се налага да се сблъскваме. Тъй като не можем да обявим официално положение на тревога, правителството не симпатизира на нашата кауза и дори често е открито враждебно към нас. Особено си патим от корумпирани полицейски служители. Поставени сме под допълнително напрежение, поради абсолютната необходимост да постигнем решителен успех още с първия си нападателен удар. Защото едва ли ще имаме втори шанс. Телеките трябва да бъдат... — Гласът му прекъсна за момент. — Телеките трябва да бъдат убити. Всички ние изпитваме инстинктивно отвращение към подобни действия, но нямаме избор. Всяко друго решение ни излага на невъобразимата сила на телеките. Сега, има ли въпроси или коментари?

Шорн, подтикван от внезапно вълнение, което сам не разбираше напълно, се изправи.

— Не искам да превръщам срещата в дебат, но има и друго решение, което не изисква ничие убийство. То елиминира нуждата от един решителен удар и ни дава по-голям шанс за успех.

— Естествено, бихме искали да чуем твоя план — отговори му Касълбарг любезно.

— Някоя операция, колкото и внимателно да е планирана, не може да гарантира смъртта на всеки телек. А онези, които оцелеят, вероятно ще побеснеят от гняв и страх. Аз лично мога да си представя сто милиона мъртви или петстотин милиона, или милиард, още в

първите секунди, след като операцията стартира, ако не успее да постигне пълен успех.

Касълбарг кимна.

— Да, абсолютно наложително е да постигнем стопроцентен резултат. Тъкмо на съставянето на подходящ план ще бъде посветена втората фаза, която споменах преди малко. И в никакъв случай не можем да започнем да действаме, без да сме деветдесет и девет процента сигурни в успеха си.

Жената със стоманената физиономия също се обади.

— Телеките са около четири хиляди. По света всеки ден умират по десет хиляди души. Смъртта на телеките ми се струва приемлива цена, за да се спасим от пълна тирания. Или трябва да действаме сега, когато все още имаме някаква ограничена свобода, или да осъдим човечеството на робски живот кой знае докога в необозримото бъдеще.

Шорн огледа лицата около себе си. Лори му симпатизираше; Съркамбrait отклони поглед неловко; Търсби се намръщи замислен, а Касълбарг чакаше с любезно внимание.

— Всичко, което казвате, е вярно — съгласи се Шорн. — Аз самият щях да съм най-настървен от всички, ако тези четири хиляди прекратени живота нямаше да лишат човечеството от един толкова ценен дар. До момента телекинезата почти не е използвана за нещо полезно. Знаем, че телеките се отличават с изключителен егоизъм. Но би било крайно нежелателно в отговор на техните грешки ние също да сгрешим.

— Какво е вашето конкретно предложение, господин Шорн? — попита Касълбарг с ясен, спокоен глас.

— Аз смятам, че трябва да посветим усилията си не на убийството на телеките, а на разпространението на телекинезата сред всички психично здрави мъже и жени.

Дребен червенокос мъж се обади насмешливо.

— Все същите древни заблуди. „Привилегии за избраните“, в случая избрани са онези, които минават за нормални. И кой, ако смея да попитам, ще определи кои са нормалните?

Шорн се усмихна.

— Заблудата, за която говорите е наистина древна. Със сигурност няма нищо съмнително в идеята за психичното здраве. Но нека се върна към основното си предложение — отнемането на

монопола върху телекинезата и разпространението ѝ е по-добро решение на проблема от убиването на телеки. Единият метод води нагоре, другият надолу. Единият е съзидателен, другият разрушителен. Единият начин на действие позволява на човечеството да реализира пълния си потенциал; другият води до четири хиляди мъртви телеки, и то ако планът ни успее. И винаги присъства опасността да унищожим целия свят.

— Говорите много убедително, господин Шорн — обади се Търсби. — Но предложението ви се основава на непроверената теза, че телекинезата би могла да е универсално достъпна. Да убием телеките ми се струва по-лесно, отколкото да ги убедим да споделят силата си. Явно трябва да изберем между тези две опции.

Шорн поклати глава.

— Има поне два начина за създаване на телеки. Първият е твърде бавен и ще се проточи много дълго — да възпроизведем условията, при които са се появили първите телеки. Вторият е много по-лесен, бърз и според мен безопасен. Имам отлични основания да смятам...

Той рязко млъкна. Усети слабо вибриране в джоба си.

Детекторът!

Обърна се към Люби, който стоеше при вратата.

— Изгасете светлината! Наблизо има шпионско устройство на телеките! Угасете всички светлини или с нас е свършено!

Люби се поколеба. Шорн изруга тихо. Търсби се изправи стреснат и напрегнат.

— Какво става?

Някой заудря по вратата.

— Отворете в името на закона!

Шорн погледна прозорците, дебелилото подсилено стъкло се пръсна навън и остави рамките широко отворени.

— Бързо — извика той, — излизайте през прозорците!

Съркамбрайт произнесе с тежък патос в гласа:

— Сред нас има предател...

Мъж в черно-златна униформа се появи на един от прозорците с насочен бластер.

— Насочете се към вратата! — провикна се той. — Няма накъде да бягате. Обградени сте! Излезте през вратата, без да се блъскате. Един по един, излезте през вратата. Всички сте арестувани. Не се опитвайте да бягате, заповедите ни са да стреляме на месо.

Съркамбрайт се присламчи към Шорн.

— Не можеш ли да направиш нещо?

— Не тук. Нека всички да излезем навън. Не искам някой да бъде застрелян.

Двама набити полицаи стояха от двете страни на вратата и правеха жестове на хората да се движат, като сочеха с оръжията си.

— Всички, навън. И си дръжте ръцете вдигнати.

Първи в колоната беше Търсби, дълбоко умислен. Следваше го Шорн, а след тях и останалите. Излязоха на паркинга, осветен от силните полицейски светлини.

— Спрете на място — разпореди се нов глас.

Търсби спря. Шорн присви очи срещу ярките прожектори и видя десетина мъже, застанали в кръг наоколо.

— Спипаха ни и още как — измърмори Търсби. — Тихо! Никой да не говори.

— Най-добре ги претърсете за оръжия — обади се някой друг. Шорн разпозна сухите фрази и презрителните нотки в гласа на Адлари Доминиън.

Двама полицаи минаха сред задържаните и ги претърсиха набързо. Иззад прожекторите се чу подигравателен глас:

— Не е ли това полковник Търсби, прословутият герой? Какво прави той в този противен малък заговор?

Търсби беше забил безизразен поглед пред себе си. Червенокосият, който беше възразил на Шорн се провикна:

— Телекски подлоги! Дано ви изсъхнат ръцете, задето вземате парите им!

— Полека, Уолтър — опита да го укроти Съркамбрайт.

Търсби се обърна към източника на светлините.

— Арестувани ли сме?

Отговори му само пренебрежително мълчание. Търсби повтори въпроси си по-остро.

— Арестувани ли сме?! Къде е заповедта за ареста ни? Искам да знам в какво ни обвинявате.

— Ще ви отведем в полицейското управление за разпит — отговориха му. — Не причинявайте размирици. Ако не сте извършили нищо незаконно, няма да ви бъде отправено обвинение.

— Изобщо няма да стигнем до управлението — прошепна Съркамбрайт на Шорн, който мрачно кимна в отговор, докато се опитваше да открие Доминиън сред ярките светлини. Дали той ще разпознае човека, когото беше дарил с телекинетична дарба под името Клуш Къргил?

Същият глас оповести:

— Ако смятате да се съпротивлявате на ареста, изобщо не се колебайте. Тъкмо ще ни улесните...

Сред групата се усети раздвижване, сякаш вятърът, който беше разлюлял върховете на боровете, беше минал и сред хората. Гласът продължи:

— Значи така. Тръгвайте в колона по един. Търсби, ти си пръв.

Търсби се извърна бавно като бик и тръгна след офицера, който вървеше напред, размахал фенерче.

— Не можеш ли да направиш нещо? — Съркамбрайт отново подкани Шорн.

— Не докато Доминиън е наоколо...

— Тишина!

Един по един цялата група последва Търсби. Един въздушен катер се извисяваше пред тях, задният му люк, разтворен като вход на пещера.

— Нагоре по рампата и вътре.

Пространството беше съвсем празно, товарен отсек с метални стени. Вратата се затвори и петдесет арестанта останаха да се потят в тишината.

Търсби се обади откъм далечния край.

— Чиста работа. Всички ли заловиха?

— Мисля, че да — отговори Съркамбрайт, като се постара в гласа му да не проличи никаква емоция.

— Това ще върне движението десет години назад — обади се друг, чийто глас, въпреки усилието му, трепереше.

— По-скоро напълно ще го унищожи.

— Но за какво могат да ни осъдят? Не сме направили нищо, което да могат да докажат.

Търсби изсумтя.

— Изобщо няма да стигнем до Тран. Според мен ще ни пуснат газ.

— Газ? — чуха се ужасени възклицания.

— Отровен газ през вентилацията. После ще минат над морето, ще изхвърлят телата и никой няма да разбере. Даже няма да си правят труда да съобщят, че сме убити при опит за бягство. Съвсем нищо няма да се чуе.

Въздушният катер започна да вибрира и се издигна във въздуха. Пътниците усетиха под краката си меката празнота на въздушното пространство.

— Съркамбрайт? — тихо се обади Шорн.

— Тук съм.

— Трябва ми светлина.

Помещението се изпълни с мъждукащата жълта светлина на запален лист хартия. Лицата проблясваха бледи и потни като жабешки кореми, очите им горяха и отразяваха пламъка.

Редицата люкове бяха здраво затворени, а ръчните ключове бяха заменени с болтове. Шорн насочи вниманието си към вратата. Беше успял да помръдне планетата Юпитер. Трябваше да може да се справи с една врата. Но тук проблемът беше съвсем различен. В известен смисъл отварянето на вратата беше много по-сложна задача от преместването на даден предмет, без значение колко масивен. Допълнителна психологическа пречка се явяваше фактът, че вратата беше заключена. Какво би се случило, ако се опита да приложи телекинезата и нищо не се случи? Дали ще запази силата си след това?

Търсби беше допрял ухо до вентилационния отвор. Обърна се и кимна.

— Както си и мислех, чувам съскането на струята...

Хартиената факла беше на път да изгасне. В тъмнината Шорн беше също тъй безпомощен като всички останали. В отчаянието си той блъсна вратата с ума си. Тя се отвори с трясък и изхвърча навън в нощта. Шорн я хвана, преди да е изчезнала, и я завъртя под ъгъл, така че да може да влезе в кабината през отвора.

Въздушното течение беше угасило пламъка. Шорн едва различаваше очертанията на вратата. Той извиси глас, за да надвика свистенето на въздуха.

— Отдръпнете се, дръпнете се назад!

Не можеше да чака повече. Реалността се размиваше в настъпващия мрак и вратата вече беше само едно неясно петно. Той се съсредоточи върху нея, напрегна очи, за да я види възможно най-ясно, засили я към металния корпус и направи огромен пробив в него. В товарното помещение нахлу въздух и отнесе всяка следа от пуснатия газ.

Шорн излетя навън и се издигна се над кабината. През прозрачния ѝ купол видя десетина полицаи в черно и златно, седнали в предната част на катера, да се оглеждат тревожно към товарния отсек, откъдето се беше чул страшния стържещ звук. Адлари Доминиън не се виждаше никъде. Люби, куриерът с бронзови къдрици и изящно лице, седеше в един ъгъл, застинал като статуя. На всяка цена трябваше да запази живота му, реши Шорн. Люби беше предателят.

Нямаше нито време, нито желание да действа твърде предпазливо. Откъсна една широка ивица от тавана на кораба. Полицайте и Люби погледнаха нагоре, ужасени. Ако изобщо можеха да го видят, той би им изглеждал като бледен демон, понесъл се по вятъра над главите им. Той ги изхвърли навън като грахови зърна от шушулка и заглъхващите им викове едва достигнаха до него над рева на вятъра.

Шорн скочи в кабината, изключи моторите, измъкна цилиндъра, пълен с газ, от отвора на вентилацията и пренасочи катера на изток към планините Монахил.

Луната се появи иззад облаците и той видя полето под себе си. Реши, че това е добро място да кацнат и да се прегрупират. Катерът се установи на земята и петдесетте зашеметени и разтреперани мъже и жени се измъкнаха навън.

Шорн откри Търсби подпрян на корпуса. Търсби го изгледа, както дете гледа еднорог. Шорн се усмихна широко.

— Предполагам си объркан. Ще ти обясня всичко, веднага щом се установим някъде. Но сега...

Търсби присви очи.

— Няма смисъл да се приберем по домовете си, сякаш нищо не се е случило. Ченгетата ни снимаха, пък и част от нас сме им отлично познати.

Съркамбрайт изплува от тъмнината като розово-кафяв бухал.

— В управлението доста ще се разтревожат, като разберат, че това корито се е изгубило.

— И в Павилион Глариета няма да са особено щастливи.

Шорн изброи дните на пръстите си.

— Днес е двадесет и трети. Девет дни до първо число на следващия месец — Първата годишна олимпиада на телеките на новия стадион в долината Суанскомба. Междувременно в подножието на връх Матиас има стара изоставена мина. Миньорските бараки трябва да са достатъчни да приютят двеста-триста души.

— Но ние сме само петдесет.

— Ще ни трябват още. Поне още двеста. Двеста добри хора. И за да избегнем всякакво объркване — той се огледа аз дребния червенокос мъж, който смяташе, че психичното здраве е въпрос на лична гледна точка, — ще приемем, че „добри“ са всички, които имат воля за оцеляване за себе си, семейството си и човешката култура и традиция.

— Това е доста широко определение — обади се Търсби. — Би могло да пасне на всеки. Как все пак ще ги подберем на практика?

На лунната светлина Шорн го видя да повдига вежди развеселен.

— На практика — отговори му той, — ще изберем онези, които ни харесват.

VIII.

Неделната утрин на първи юни беше мрачна и облачна. Мъгла беше забулила бреговете на река Суанскомба, която се извиваше през зелената долина по новото си русло. Клоните на дърветата бяха влажни от въздушния конденз.

В осем сутринта един мъж, облечен богато в лилаво, черно и бяло, се спусна от въздуха на козирката на стадиона. Той само погледна облаците и те се разделиха като сапунена вода и се отдалечиха по небето. От хоризонт до хоризонт небето светна нежно синьо, а топлите слънчеви лъчи обляха долината Суанскомба.

Мъжът внимателно огледа стадиона с неспокойни черни очи. В далечния край забеляза полицай в черно-златна униформа. Мъжът го пренесе до себе си на козирката на стадиона.

— Добро утро, сержант. Някакви проблеми?

— Никакви, господин Доминиън.

— А в подземиято?

— Нямам представа. Аз отговарям само за вътрешния терен на стадиона. Държах светлините включени цяла нощ. Даже муха не е прехвъркъвала.

— Добре. — Доминиън обходи с поглед зелената полусфера. — Ако досега не са се появили нарушители, няма и да се появят, защото на приземното ниво няма входове.

Той смъкна себе си и полицаия на земята. Появиха се още двама униформени.

— Добро утро — поздрави Доминиън. — Нередности за докладване?

— Не сър, нищичко.

— Интересно. — Доминиън потърка бледата си брадичка. — И в подземното ниво също?

— Нищо, сър. Претърсихме всяко кътче до самата основа.

— Детекторите не са ли отчели нещо?

— Не, сър. Даже къртица да беше минала под стадиона, щяхме да я усетим.

Доминиън кимна.

— Може би все пак са се отказали от своята демонстрация — той поглади брадата си. — Интуицията ми рядко ме подвежда, но няма значение. Вземете всичките си хора и ги разположете в горния и долния край на долината. Не пускайте никого да премине по никакъв повод. Ясно?

— Да, сър.

Доминиън се върна на козирката на стадиона и огледа слънчевата му вътрешност. Тревата беше зелена и добре окосена. Разноцветната тапицерия на седалките образуваше поредица цветни пръстени в пастелни тонове по цялата обиколка на стадиона. Той отлетя до режисьорската кула — обособена будка, увиснала на една невидима спица над терена, в точка с идеална видимост. Той влезе, седна до пулта и включи микрофона. „*Едно, две, три*“. Спря и се заслуша. Гласът му, предаван по говорителите, вградени в подлакътниците на всеки стол, се върна до него приглушен.

Телеките започнаха да пристигат. Спускаха се от небето като искрящи птици и се разполагаха удобно под топлите слънчеви лъчи. Сред тях се носеха подноси с освежителни напитки, чай и сладки.

Доминиън излезе от будката и се спусна ниско над стадиона. Естествено, никой не очакваше да се напълни. Тридесетте хиляди места бяха предвидени с идеята, че броят на телеките се увеличи в бъдеще. На теория тридесет хиляди беше пределният брой, който икономиката на Земята можеше да поддържа при стандарта на живот, с който те бяха свикнали. А след това? Доминиън отпъди въпроса. В момента той беше безсмислен. Със сигурност щяха да намерят решение. Бяха обсъждали възможността да изведат Венера в по-хладна орбита около слънцето, да дръпнат Нептун по-наблизо и да създадат два нови обитаеми свята, като прехвърлят част от ледената обвивка на Нептун върху прашната Венера. Но това можеше да почака. Настоящата им задача беше да създадат автономна телекскa държава на Земята и да внушат на обикновените хора религиозно почитание към телеките. Беше решено, че това е единственият начин да се предпазят от безумците, желаещи смъртта им.

Той се спусна сред група свои приятели и седна при тях. Засега неговата работа беше приключена. След като се беше уверил, че сигурността е на ниво, можеше да се отпусне и да се забавлява.

Започнаха да пристигат телеки на големи групи. Група от около петдесет души се настани в един доста висок сектор в сенчестата част на стадиона, на известно разстояние от всички останали. След няколко минути към тях се присъединиха още петдесетина телеки, а после се появиха и други подобни множества.

В девет часа предвидената програма започна. Вихър от ярки цветове се носеше високо в небето. Появиха се десетина големи ледени призми, всяка оцветена в различен цвят. Те започнаха да обикалят в кръг, като в същото време се въртяха около себе си и хвърляха разноцветни светлинни лъчи по стадиона — червени, златисти, зелени и сини. След това всяка призма се разпадна на двадесет части. Всеки нов къс се залюля и завъртя, докато заприличаха на множество светулки. Накрая със замах те всички изчезнаха нагоре в небето.

По говорителите прозвуча гласът на Лиманд Де Тролър, програмният режисьор.

— Преди шестдесет години, на първия телекски конгрес, нашата раса беше създадена. Днес ние поставяме начало на Първия годишен събор на наследниците на онези ранни пионери и се надяваме тази традиция да се запази занапред през милионите години история, които са ни предназначени, десет милиона пъти по милион години. А ето и програмата за деня. Ще започнем с мач по бъмбол за световната купа между Сините от Крим и Осландските викинги. Ще продължим със състезание по водна скулптура, а след това дуел със стрели. Ще чуем обръщение от госпожица Глориана Хален относно бъдещето на телекинезата и след това на терена ще бъде сервиран обяд...

Съркамбрайт и Шорн слушаха с нарастващо разочарование. Режисьорът завърши обявлението си с думите:

— ... и накрая ще чуем финалното слово на Грейхам Грей, нашият годишен председател.

— В цялата програма няма нищо, изискващо масова телекинеза — каза Съркамбрайт на Шорн. Той не отговори, а само се облегна в седалката си и вдигна поглед към режисьорската будка. — Имат идеален шанс за масово упражнение, а напълно го пренебрегват.

Шорн откъсна поглед от будката.

— Очевидно умишлено се въздържат. Даже твърде очевидно — доста грубо решение за толкова деликатни хора.

Съркамбрайт огледа двеста шестдесет и петте мъже и жени в ярки телекски дрехи, които Шорн беше довел на стадиона в групи по петдесет наведнъж.

— Мислиш ли, че програмата, каквато са я замислили, ще е достатъчна, за да има нужния ефект?

— Едва ли, не е предвидено достатъчно масово участие — поклати глава Шорн, явно притеснен и се обърна към Търсби, седнал зад него, облечен в ярко кафяво и жълто. — Някакви идеи?

— Очевидно не можем да ги принудим да ни трансформират — отговори Търсби.

Лори, седнала до Шорн, се засмя нервно.

— Да изпратим Съркамбрайт да ги помоли от наше име.

Шорн се размърда неспокойно на мястото си. Двеста шестдесет и пет ценни живота зависеха от неговото умение и бдителност.

— Може би все нещо ще се случи.

Срещата по бърмбол беше в разгара си. Петима мъже, всеки легнал по корем в продълговатото червено торпедо, дълго около два и половина метра, се състезаваха срещу група сини торпеда, като целта беше да блъснат еднометровата топка във вратата на противника. Играта беше светкавично бърза и явно много опасна. Десетте въздушни ладии се движеха толкова бързо, че окото едва успяваше да ги проследи, а топката се удряше напред-назад, като топче за пинг-понг.

Шорн започна да забелязва, че групата им привлича любопитни погледи. Не ги гледаха с подозрение, но явно бяха обект на интерес, привличаха внимание. Той се огледа и видя, че всички в тяхната група седят напрегнати и неподвижни, като енориаши на погребение. Беше очевидно, че са притеснени и тревожни. Той се изправи и се обърна към тях с прикрит гняв.

— Събудете се де, дайте си вид, сякаш се забавлявате!

Той се обърна отново към терена, видя една обслужваща количка, която в момента никой не използваше, и я дръпна нагоре.

Поверениците му колебливо си взеха чай, пунш, сладки и плодове, след което той върна количката обратно.

Състезанието по бъмбол приключи и започнаха водните скулптури. Водни стълбове се издигнаха нагоре — хиляди литри вода, оформени в искрящи меки фигури. Трепкащата водна повърхност улавяше слънчевите лъчи и дълбоко от човешките фигури и преплетените геометрични форми се излъчваше меко сияние.

Програмата следваше своя ход — състезания и демонстрации на цветови умения, изобретателност и бързи реакции. Противници изстрелваха стрели един към друг в опит да пробият гумените плондери, които всеки от тях влачеше след себе си. Цветни сфери бяха направлявани през сложни трасета и множество препятствия. За едно от състезанията група врабчета бяха пуснати на свобода и след това внимателно събрани в една клетка с помощта на малко бяло дайре.

Въздухът над стадиона беше изпълнен с изумителни цветове, форми, ленти и екрани и така мина сутринта. В дванадесет от небето върху терена се спуснаха маси, обилно покрити с храна. Което постави Шорн пред истинска дилема. Ако тяхната група подължеше да страни от всички останали, това щеше да изглежда подозрително. Но ако се пръснеха сред истинските телеки, рискуваха лесно да бъдат разкрити.

Търсби реши проблема, като се наведе към него и предложи:

— Не мислиш ли, че е най-добре да слезем долу за обяда? На малки групи. Ако останем да си гладуваме тук горе, всички ще ни забележат.

Шорн кимна и започна да праща хората надолу по двама-трима наведнъж. Лори го сръга.

— Виж, ето го там Доминиън. Говори със стария Пул.

— Дано Пул не загуби ума и дума — обади се Съркамбрайт с необичайна нервност.

— Ако Доминиън само си помисли да му посегне... — не се доизказа Шорн, но Съркамбрайт видя как една от състезателните стрели се надига и застава в готовност.

След малко Доминиън се отдалечи, а Шорн въздъхна облекчен и стрелата се спусна обратно на терена. След това той върна Пул на мястото му.

— Какво искаше Доминиън?

Пул беше мъж на средна възраст с академичен вид — благовъзпитан и късоглед.

— Доминиън? О, господинът, с когото разговарях? Беше много приятен. Пита ме дали ми харесва представлението и каза, че май не ме познава.

— А ти какво му каза?

— Че не излизам много и повечето хора тук са ми непознати.

— И след това?

— След това той си тръгна.

— Доминиън е много наблюдателен — въздъхна Шорн.

Търсби придоби загрижен вид.

— Нещата не минаха добре тази сутрин.

— Не, но все още можем да се надяваме на следобеда.

Следобедната програма започна с група млади телекски момичета, които изпълняваха въздушен балет.

IX.

Три часът.

— Не остава много време — каза Съркамбрайт.

— Не — съгласи се Шорн с отпуснати рамене.

Съркамбрайт впи ръце в подлакътниците на седалката си.

— Трябва да направим нещо. И аз знам какво.

— Какво си намислил?

— Спусни ме на терена. Аз ще грабна стрелите, а ти почни да елиминираш телеки. Доминиън първи. Тогава те всички ще трябва да...

Шорн поклати глава.

— Няма да се получи. Само ще хвърлиш живота си на вятъра.

— И защо пък да не се получи? — попита Съркамбрайт язвително.

Шорн посочи групата от двеста шестдесет и пет души.

— Да не мислиш, че ще успеем да ги мотивираме да работят заедно, за да постигнат твоята смърт? Няма начин. — Той погледна режисьорската будка. — Инициативата трябва да тръгне от там. И аз трябва някак да го уредя.

Той хвана и стисна ръката на Лори, кимна на Търсби и се изправи. След това се издигна незабележимо покрай задната стена до невидимата спица, която поддържаше будката. Вътре забеляза силуетите на двама мъже.

Плъзна вратата съвсем безшумно и замръзна на място.

Адлари Доминиън, излегнат в един еластичен стол, му се усмихваше, заплашителен като кобра.

— Влизай. Очаквах те.

Шорн хвърли бърз поглед към Лиманд Де Тролър, програмният режисьор, едър рус мъж, чиято капризна природа беше изписана в линиите на лицето му.

— Как така?

— Имам доста ясна представа какво си намислил и трябва да кажа, че идеята е гениална. За твой лош късмет, аз лично огледах тялото на убития Клуш Къргил и установих, че това не е беше мъжът, когото бях приел в Глариета. След това дълго се укорявах, че не огледах по-внимателно задържаните в Портинали Гейт. Така или иначе, днешният ден ще е пълен провал за теб. Аз лично премахнах от програмата всичко, което можеше да ти помогне.

— Показва голяма търпимост, като ни позволи да присъстваме на вашия събор — произнесе Шорн хрипкаво.

Доминиън махна с ръка пренебрежително.

— Не е нужно да излагаме проблемите си пред всички зрители. Ще се отрази върху настроението на празника, ако разкрием пред очите им двеста шестдесет и пет осъдени анархисти и провокатори.

— Да, но щеше да се видиш в сериозно затруднение, ако аз сам не бях решил да се кача тук.

Доминиън поклати глава снизходително.

— Запитах се какво бих направил на твое място и реших, че бих опитал да стигна до тази будка и сам да поема контрол над събитията. Затова те изпреварих — усмихна се Доминиън. — И с това жалкият ви бунт ще приключи. Цялото ядро на вашето движение е тук, на мое разположение, напълно безпомощни без теб. Ако не си забравил, няма изходи и няма как да се спуснат по външната стена на стадиона.

Шорн усети горчилка да се надига в гърлото му и сам не разпозна гласа си.

— Не е необходимо да си отмъщаваш на всички тях. Те са добри хора, които просто се опитват да се справят с... — Той продължи да защитава съдбата на съмишлениците си с едва прикрит гняв. А междувременно на едно по-ниско ниво, умът му кроеше планове за оцеляване. Доминиън, независимо колко отпуснат изглеждаше, беше винаги нащрек, нямаше начин да го изненада. Ако двамата сблъскаха сили, Лиманд Де Тролър щеше да осигури решителна подкрепа за Доминиън. Шорн щеше да успее да избегне оръжията на един от тях, но с два отделни ума нямаше да може да се справи.

В момента, в който взе решение, пристъпи към действие. Разтресе кабината силно и стреснатият Де Тролър сграбчи пулта. Шорн метна една чаша към главата му. В същия момент, преди още чашата да го е достигнала, той залегна на пода. Доминиън, като се

беше възползвал от привидното секундно разсейване на Шорн, беше стрелял по него. Веднага щом се намери на пода, Шорн видя зарядът, изстрелян към собствената му глава, да удря Де Тролър и в същия момент той дръпна оръжието от ръцете на Доминиън. То издрънча на земята и в следващия момент погледът на Шорн срещна бледите искрящи очи на Доминиън, който каза тихо:

— Много си бърз. Успя да подобриш шансовете си.

Шорн си позволи напрегната усмивка.

— Какви са шансовете ми сега?

— Бих казал, хиляда към едно.

— А на мен ми се струва, че силите ни са равни.

— Не... Ако не друго, бих могъл да те неутрализирам и да те задържа на място, докато реквизиторът на програмата се върне.

Шорн бавно се изправи на крака. Действаше внимателно, не позволявайки и най-малкото движение да му убегне. Без да изпуска Доминиън от очи, той вдигна чашата и я запрати към главата му. Доминиън я отклони и я засили в обратна посока към Шорн, който я отрази и я върна към лицето на противника си. Тя се спря на сантиметри от целта си и се върна с изумителна скорост. Шорн успя да я отклони в последния момент, усети полъха от преминаването ѝ и я чу да се разбива в стената.

— Бърз си — коментира Доминиън безгрижно. — Много бърз. На теория, с твоите умения не би трябвало да успееш да отклониш такъв удар.

Шорн се взря в него преценяващо.

— Аз имам своя теория.

— Ще ми е интересно да я чуя.

— Какво се случва, когато две съзнания опитат да преместят един и същи предмет в две противоположни посоки?

Доминиън се смръщи.

— Много изтощително занимание, ако и двамата не се откажат до края. Умът с по-голямата самоувереност надделява, а другият понякога губи силата си.

Шорн се втренчи в Доминиън настойчиво.

— Моят ум е по-силен от твоя.

Очите на Доминиън блеснаха многозначително, но той направи усилие да се овладее.

— Добре, да речем, че си прав. Какво бих спечелил аз, ако докажа противното?

— Ако искаш да си спасиш живота, ще ти се наложи — произнесе Шорн. Без да откъсва очи от Доминиън, той извади сгъваем нож от джоба си и отвори острието му. В същия момент обаче, ножът се стрелна от ръката му нагоре към собственото му лице. Едва успя да го отклони. Доминиън се възползва от секундното разсейване на Шорн и един пистолет се появи в ръцете му. Шорн успя да отклони дулото на косъм, като усети как куршумът изсвистява край ухото му.

Отломки от счупената чаша се забиха в тила му и болката го заслепи. Доминиън, доволно усмихнат, отново насочи оръжието. „Свърши се“, помисли си Шорн. Умът му — изчерпан и изтощен — остана разголен и незащитен... за част от секундата. Преди Доминиън да успее да натисне спусъка, Шорн метна ножа към гърлото му. Доминиън отклони вниманието си от пистолета към ножа, при което Шорн се протегна, грабна го с ръце и го метна под масата, където той се изгуби от погледите им.

Доминиън и Шорн останаха втренчени един в друг. И двамата мислено посегнаха към ножа. Той лежеше на масата и под въздействието на двата ума потрепери, издигна се във въздуха с дръжката нагоре и се залюля, сякаш закачен на връв. Постепенно се установи във въздуха някъде по средата между двамата.

Усилието им беше споделено. Изпотени, дишащи тежко, те и двамата се бяха втренчили в ножа, който вибрираше под въздействието на противоположните сили. Поглед се беше преплел с поглед, лицата на двамата бяха зачервени, устните им разтворени и изкривени в гримаса. Бяха изчерпили всички възможности за отклоняващи тактики. Най-малкото разсейване на някой от двамата, и ножът щеше да се забие в плътта му. Сила се беше вкопчила в сила.

Доминиън бавно произнесе:

— Не можеш да ме надвиеш. Познаваш телекинезата само от няколко дни. Твоята увереност е нищо в сравнение с моята. Цял живот съм прекарал със своята увереност. Тя е част от моята воля. А ето че твоята реалност се разколебава, отслабва и ножът се насочва към теб, за да се вреже във врата ти.

Шорн наблюдаваше ножа заплепен и той наистина започна да се извърта към него, като стрелките на съдбовен часовник. Струйки пот

протекоха по челото му. Той видя триумфалното изражение на лицето на Доминиън.

Не. Не позволявай думите да те разсейват. Не приемай никакви внушения. Подчини волята му на своята. Гласните му струни сякаш бяха ръждясали, гласът му прозвуча като грачене.

— Моята увереност е по-силна от твоята, защото... — започна Шорн и докато говореше ножът спря зловещото си завъртане, — времето няма никакво значение за телекинезата. Защото аз имам волята на цялото човечество зад себе си, а ти имаш само себе си!

Ножът подскочи и се завъртя, сякаш беше живо създание, измъчвано от колебания.

— Аз съм по-силен от теб, защото трябва да бъда! — Шорн заби думите си в ума на противника си.

Доминиън бързо произнесе:

— Вратът те боли, главата те боли, нищо не виждаш.

Шорн усети истинска болка във врата си, потта парна очите му и ножът направи голям скок към него. Той реши, че това не може да продължава повече.

— Аз нямам нужда да прибягвам до номера, Доминиън. Ти ги използваш, само защото усещаш, че силите ти се изчерпват и си отчаян. — С тези думи Шорн протегна ръка, сграбчи ножа и го заби в гърдите на Доминиън.

Остана загледан в тялото на пода.

— Ето че победих... и все пак използвах малък номер. Толкова беше обсебен от мисълта да ме надвие умствено, та забрави, че ножът има дръжка.

Като дишаше тежко, той огледа стадиона. Поредното събитие беше приключило и никой не беше обявил следващото. Зрителите очакваха да чуят програмния режисьор.

Шорн взе микрофона.

— Мъже и жени от бъдещето... — започна той, като наблюдаваше своята малка група от двеста шестдесет и пет човека. Видя как Лори реагира и вдигна глава; видя как Съркамбрайт се обръща към Търсби и го шляпва по коляното. Усети благодарност и същинско благоговение да се надига като дива вълна от умовете им.

Знаеше, че в този момент би могъл да поиска и получи от тях всичко, дори да дадат живота си. Обхвана го опияняваща възбуда и той направи усилие да овладее гласа си.

— Това е една малка импровизация извън основната програма, с която да благодарим на нашия програмен режисьор, Лиманд Де Тролър за неговата работа днес. Нека всички обединим своите телекинетични сили и действваме като един ум. Аз ще направлявам тази малка бяла топка — каза той и вдигна във въздуха една от топките, използвани в игрите, — и с нея ще изпиша думите: „*Благодарим ти, Лиманд Де Тролър*“. А вие, с вашите обединени умове, ще я следвате с голямата топка за бъмбол. — И Шорн изтърколи голямата топка в центъра на терена. — Ако имахме повече време за подготовка, щяхме да измислим нещо по-сложно, но съм сигурен, че Лиманд и така ще остане доволен, ако усети, че всички се концентрираме върху голямата топка и влагаме сърцата си в този благодарствен жест. Следвайте бялата топка.

Бавно, той изписа с бялата топка въображаемите печатни букви във въздуха и голямата топка ги повтори точно, без да се отклонява.

Надписът беше завършен.

Шорн погледна нервно към Съркамбрайт, но не получи утвърдителен знак.

Добре, още веднъж.

— Така, има още един, на когото дължим благодарност: Адлари Доминиън, нашият майстор на връзките с обществеността. Нека този път да изпишем: „*Благодарим ти и късмет, Адлари Доминиън*“.

Бялата топка тръгна напред. Голямата топка я последва. Четири хиляди умове я движеха заедно, а двеста шестдесет и пет се опитваха да се впишат сред тях: всеки нов Прометей опитваше да открадне тайна много по-ценна от огъня от една раса, много по-могъща от титаните.

Шорн довърши последното „Н“ от надписа, но Съркамбрайт все още не му даваше знак. Започна да го обхваща тревога. Дали това беше правилната техника за трансформация? Ами ако бяха необходими някакви специални условия, за да проработи? Ами ако се е заблуждавал през цялото време?

— Е — упорито продължи Шорн, — още веднъж.

Зрителите обаче почнаха да се изнервят. На кого да благодари този път?

Топката тръгна да се движи сама, без негова помощ. Запленен, Шорн проследи пътя ѝ. Тя изписваше думите: „Уил Шорн благодарим“.

Шорн се отпусна в еластичния стол, а очите му се изпълниха със сълзи на облекчение и благодарност.

— Някои сред нас, изглежда благодарят на Уил Шорн — произнесе той в микрофона. — А сега им е време да си тръгват. — Той направи пауза и видя как двеста шестдесет и пет нови телекинезици се вдигнаха от стадиона, отлетяха на запад, към Тран и след малко се изгубиха от поглед.

Шорн се върна към микрофона и продължи да говори.

— Имам да ви кажа още няколко неща. Моля, имайте търпение само още за момент. Току-що станахте неволни свидетели на събитие, което не отстъпва по важност на оригиналния конгрес на Джофри. В бъдеще този шестдесетгодишен интервал ще бъде приеман само като преход, последната стъпка на човечеството, което се разграничава от животните. Ние напълно сме подчинили материалния свят. Известни са ни законите, управляващи физическите явления, които сетивата ни улавят. Време е да насочим вниманието си в нова посока. Човечеството навлиза в нова ера и всички нас ни очакват изумителни неща. — Той забеляза, че сред телеките се надига известно безпокойство. — Ние сме вече на прага на новия свят и не можем да го избегнем. Шестдесет години телеките се радват на своето привилегировано положение, но ето че човечеството днес отхвърля последната си окова — идеята, че един от нас може да владее и контролира друг.

Той спря за момент. Множеството ставаше все по-нервно.

— Задават се трудни времена. Ще минем през период на болезнено приспособяване. В момента вие не сте съвсем сигурни за какво говоря, но това не е толкова важно. Благодаря за вашето внимание и довиждане. Надявам се програмата да ви е харесала толкова, колкото и на мен.

После стана, прекрачи тялото на Доминиън, отвори вратата и излезе от будката.

Телеките, които напускаха стадиона, се издигаха покрай него като мушици. Някои му мяхаха любопитни погледи. Усмихнат, Шорн наблюдаваше как отлитат към блестящите си павилиони, към

небесните си замъци и морските си градове. И последният изчезна. Той им помахаша за сбогом.

После сам се издигна и се понесе на запад към островърхите кули на Тран, където двеста шестдесет и пет мъже и жени вече бяха почнали да разпространяват телекинезата сред цялото човечество.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.